REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JULY 26th, 1963 — No. 606 — 18h YEAR OF PUBLICATION

"Am I wrong is surmising that there is an inclination among us to distinguish between two areas, the one under the direct rule of Christ, the other religiously neutral, and to seek to justify that limitation of the rule of Christ by an appeal to the fact of common grace?"

—Prof. R. B. Kuiper in "Torch and Trumpet".

INSTRUMENTEN

De Reformed Ecumenical Synod, die in Augustus a.s. in Grand Rapids bijeenkomt, zal, zoals wij in ons vorig nuumer reeds aanhaalden, zich onder meer bezig moeten houden met het vraagstuk van de christelijke organisaties. Het zal daarbij weliswaar alleen gaan over organisatie op politiek en sociaal terrein, maar dat doet eigenlijk minder ter zake. De vraag is de organisatie, op welk levensterrein die organisatie dan ook tot uiting mag komen.

Wat gaat de Synode doen? Zal zij op grond van de recommendaties van haar studie-commissie zeggen, dat de leden der kerken zich mogen aansluiten bij neutrale organisaties? Of zal zij zeggen, dat wij christelijke organisaties moeten oprichten waar en wanneer dit mogelijk is? Of zal zij — zoals de volksmond zegt — "de kerk in het midden laten" en het doen afhangen van plaatselijke of landelijke omstandigheden?

Men kan natuurlijk ook dadelijk het voorbehoud maken, dat wat deze synode zegt nog geen bindende kracht heeft en eerst geratificeerd dient te worden door de aangesloten kerken. Dit neemt niet weg, dat wat de synode zegt, in ieder geval invloed zal hebben.

Nu dreigt ons een gevaar. Het is niet denkbeeldig, dat de uitspraak van een dergelijke synode voor deze en gene een vluchtheuvel wordt. Iemand, die niet zeker is van zijn zaak, kan zich gemakkelijk op een synode-uitspraak beroepen. Maar een synode-uitspraak ontheft ons nooit van onze persoonlijke verantwoordelijkheid.

Waar wij in dit verband persoonlijk en als kerken mee geconfronteerd worden is de vraag in hoeverre wij de heerschappij van de Heiland herkennen. Het gaat niet om de vraag of Jezus regeert. Dit is aan geen twijfel onderhevig. Al zetten wij nu nog zulke lange discussies op, wij kunnen niets veranderen aan Christus eigen woorden: "Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde." Indien wij elkaar echter metterdaad willen opbouwen in ons geloof, dan is het wel van belang te weten of wij inderdaad dit Koningschap van Jezus erkennen tot in de kleinste bijzonderheden.

Daarover wordt inderdaad in Christelijke kring verschillend gedacht. Wij herinneren in dit verband aan het opzienbare boek, dat de Hervormde Dr. J. C. Dippel in 1947 in den Haag deed verschijnen onder de titel "Kerk en Wereld in de Crisis". Daarin zegt Dr. Dippel ondermeer (pag. 15) "De tijd van Christendom en christelijke cultuur is voorbij . . . Europa is niet meer christelijk . . . In ieder geval is thans de tijd van deze christelijke cultuur, de macht van het Christendom, als uiterlijke neerslag en beslissende doorwerking van het evangelie op staatkundig, maatschappelijk en cultureel leven voorbij! Tenminste voor zover het niet kunstmatig in het leven wordt gehouden." *)

Ge moogt dat pessimistisch vinden, het is een standpunt dat door vele christenen tegenwoordig wordt ingenomen. En as het Christendom dan toch zijn tijd heeft gehad, zo menen velen, waarom zullen wij dan nog krampachtig blijven vasthouden aan iets, dat toch een verloren zaak is. Spreken de feiten rondom ons geen duidelijke taal?

Het gaat ons er nu niet om om Dr. Dippel en velen met hem te kwalificeren of te diskwalificeren. Dit is onze taak niet en het zou bovendien zeer onchristelijk zijn. Maar de geest die eruit spreekt gaat ons wel aan. En daarvoor behoeven wij niet naar Nederland te gaan en daarvoor behoeven wij niet buiten eigen kring te gaan. Het is nog maar zeer kort geleden, dat een lezer ons in vriendelijke, maar niettemin duidelijke bewoordingen te kennen gaf, dat ons schrijven toch maar theorie is. Dat wij wel anders zouden praten als wij met de rauwe werkelijkheid te doen hadden. Men moet maar eens in een fabriek of werkplaats komen, waar de productie al maar opgevoerd wordt. Waar het nooit genoeg of nooit goed is en waar de arbeiders weinig meer dan slaven zijn.

Of — om het nu van de andere kant te zien — men moet maar eens voor de keus gesteld worden lid te worden van een lodge en daardoor mooie opdrachten voor je zaak te krijgen, terwijl, door weg te blijven uit de lodge, je grijze haren krijgt om je zaak aan de gang te houden. De werkelijkheid moet je zo maar eens gepresenteerd worden. Moeten wij dan nog blijven spreken over christelijke grondslagen, terwijl je duidelijk ziet, dat het geen practische uitwerking heeft?

Nu moeten we oppassen. Logisch als deze redenering klinkt bekruipt ons nu het gevaar, dat wij ons belang (hoe dringend dit belang ook mag zijn) voorop stellen. Dan gaat het eerst om ons, om onze levensmogelijkheden, om ons recht. Daarna komt Gods bedoeling. Zeker, dat bedoelen wij zo niet. Maar in feite is het wel zo. Wij zijn het met elkaar er over eens, dat God een zeer speciale bedoeling heeft met ons leven, — met ons christelijk leven. Toch stellen wij — onbedoeld en ongewild — ons eigen belang voorop, althans wij hebben de neiging daartoe.

Het kan ook anders. Het kan ook, dat wij het doen op de wijze, als waarvoor Professor Kuiper bevreesd is. Uit de uitspraak, die wij hierboven aanhaalden, blijkt duidelijk dat het antwoord reeds ligt opgesloten in de vraag, die de emeritus-professor stelde. Er zijn voor velen onder ons twee terreinen: het ene, waar wij de onmiddellijke regering van Christus erkennen en het andere, waar wij die regering begrenzen. En dat noemen wij dan "gemene gratie".

Wat wij in feite doen is het leven in tweeën knippen. Het ene deel is dan het religieuze of geestelijke. Op dit terrein erkennen wij het gezag van de Heiland volmondig. Het andere deel zou dan het terrein van de gemene gratie zijn. Op dit terrein is nog wel leven mogelijk maar eigenlijk heeft God dit prijs gegeven. Wat God daar doet is alleen maar de zonde tegenhouden in zijn verwoestende consequentie, maar wij hebben dit losgemaakt van het reddingswerk van Christus. Op dit terrein zouden wij dan een grotere vrijheid genieten dan op het geestelijke. Kuyper (wij bedoelen hier de Nederlandse Abraham) moest het eens weten!

Niemand moet ons nu misverstaan. Wij bedoelen dit niet simpel voor te stellen, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld is. Integendeel. Maar wel willen wij hiermede de totaliteit, de allesomvattende invloed van het christelijk geloof op iemands leven beklemtonen. Ondanks al ons falen, al onze zonde en zondige begeerten, al ons eigen belang, blijft God toch van ons eisen, dat Hij vóór alles en centraal in ons leven zal zijn. "Zijt heilig, want Ik ben heilig."

De vraag of wij al dan niet christelijk organiseren zullen begint ons insziens met zelfonderzoek. Geloven en beleven wij, dat Christus ons heeft verlost? Dat wil zeggen, dat wij — zij het dan nog in beginsel — van het oude leven overgezet zijn in het nieuwe? Geloven en beleven wij, dat in dit nieuwe leven Christus ons heeft aangesteld als mede-arbeiders in de opbouw van de nieuwe mensheid? Dit is toch wat de Bijbel bedoelt, wanneer hij zegt: ". . . en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis . . ."? (I Petrus 2:5). Dit is toch wat God bedoelde met onze schepping en onze herschepping en daarom heeft ons associëren met anderen er toch alles mee te maken? Dit hangt niet af van de vooruitzichten of van het resultaat. Dr. Dippel en anderen met hem mogen van oordeel zijn, dat de tijd van het Christendom en van christelijke cultuur voorbij is, maar dit verandert niets aan onze levensbestemming. Het verandert ook niets aan het doel dat God met dit leven heeft. Het zal nog wel veel erger worden dan Dr. Dippel nu voorziet. Christendom als geheel kan misschien nog wel veel kleurlozer worden en de invloed van het Christendom kan nog wel veel vager worden. Daardoor zal het nog wel eens veel moeilijker kunnen worden om te blijven geloven in de bestemming die God aan ons leven heeft gegeven. En daarom zal het wel veel verleiderlijker kunnen worden om zichzelf over te geven aan een defaitisme: het helpt niets en wij bereiken niets. Maar worden wij niet juist daarom aangemoedigd om toch vol te houden?

De vraag of wij ons met anderen associëren zullen of dat wij christelijke organisaties zullen stichten kan onsziens slechts beantwoord worden in de mate, waarin wij zelf overtuigd zijn van onze plaats in het Koninkrijk Gods. Het is niet een kwestie van een vrijbrief van een synode, het is ook niet een kwestie van effect, van practische uitwerking. Het is een kwestie van geloof, in hoeverre wij onszelf én onze organisaties zien als instrumenten in de opbouw van het leven in Christus.

D.F.

*) Zie ook Dr. F. H. von Meyenfeldt, "De Christelijke Levenswandel", Wageningen, pag. 18 vv.

Dooooorgieten!!!! Dat koel? Tenminste beter af dan dat kleine kroesje. Ik weet me geen raad van de hitte. Maar tja, de winter is ook niet alles.

Het "Verre Oosten" is zo ver niet

Zijn Mao Tse Tung en Soekarno inderdaad vrienden?

Het Britse plan om te komen tot een "Federation of Malaysia" is werkelijkheid geworden. Drie Britse kolonies — Singapore, Sarawak en Noord Borneo, plus een onafhankelijk lid van de Commonwealth — Malakka — hebben zich op 9 juli j.l. er voor verklaard. Een vijfde staat — het onafhankelijke Brunei, dat juist ten zuiden van Noord-Borneo ligt, heeft geweigerd. De Federatie gaat nu wel door, maar het wegblijven van Brunei is een ernstige verzwakking. Brunei was nog niet zo lang geleden een toonbeeld van opstand tegen de Britten. Brunei is rijk aan olie en een troetelkind van Soekerno. Dat nu juist dit land niet mee doet is een ernstige bedreiging voor de Britse plannen. Als reden van het afzijdig blijven gaf de sultan van Brunei op, dat hij eerst had moeten worden geraadpleegd voordat het plan aan de andere staten was voorgelegd. Hieruit blijkt wel, dat deze sultan de belangrijkheid van zijn gebied inziet.

Zuid-Oost-Azië is reeds lang in het brandpunt van de belangstelling van de wereld. En Engeland, dat toch al zulke gevoelige verliezen heeft geleden na de tweede wereldoorlog, ziet met zorg de toekomst in wat betreft haar gebiedsdelen en invloedsferen in Zuid-Oost-Azië. Dit plan om de Federatie van Malaysia in het leven te roepen had dan ook duidelijk ten doel een bolwerk op te werpen tegen het opdringend communisme. Vandaar dan ook dat de Chinezen sterk gekant zijn tegen het Britse plan. Doch ook de Philipijnen en Indonesië willen er niets van weten.

China heeft reeds lang te kampen met ruimte. De Chinese bevolking groeit snel, sneller dan van vrijwel elk ander land ter wereld. Vandaar dat men Chinezen vindt in Burma, in Malakka, in Singapore, in de Philippijnen, in Indonesië, en eigenlijk waar niet al? Hun aantal wordt thans op dertig millioen geschat. De Chinezen worden wel de Joden van het Verre Oosten genoemd. Zij zijn inderdaad intelligent en vooruitstrevend en zijn daardoor de oorspronkelijke bewoners van de staten in het Verre Oosten meestal verre vooruit. Daarbij komt, dat de familiebanden onder de Chinezen zeer sterk zijn en zeer sterk gehouden worden. Daarom blijven de contacten tussen het moederland en de verspreide Chinezen levend, hetgeen door de jongere staten in die gebieden als een bedreiging wordt gevoeld. China is bezig zich als een grote wereldmacht te ontwikkelen en dat zien vooral de nieuwe staten met lede ogen aan. Velen van hen hebben dan ook hun grenzen voor nieuwe immigranten uit China gesloten. Er zijn staten, waar de Chinezen minder vrijheden hebben. Dit alles verhindert echter niet, dat het geboortecijfer blijft stijgen.

Dit wordt vooral in Malakka gevoeld. Nu is de situatie op Malakka enigszins gecompliceerd. Aan de uiterste punt van dit schiereiland ligt Singapore. Nu zijn Malakka en Singapore niet één geheel. Malakka is onafhankeijk, Singapore is een zelfbesturende kolonie. Malakka vaart er wel bij dat Singapore daar ligt en het land voorziet van een zeer belangrijke import- en exporthaven. Singapore vaart er wel bij, dat het zo'n groot achterland heeft. De één zou zonder de ander verschrompelen. En toch worden die twee geen eenheid. En hier komen de Chinezen "in the picture". In ijver, handelsgeest, intelligentie en bevolkingsaanwas zijn de Chinezen de Malakkers ver vooruit. En het overgrote deel van de bevolking van Singapore zijn Chinezen. De premier van Malakka voelt er daarom niets voor om Singapore en Malakka één te doen worden. De Chinezen zouden daardoor een zeer grote invloed in zijn land krijgen met alle mogelijke konsekwenties daarvan.

De Britten, aan de andere kant, zijn huiverig om Singapore volledige onafhankelijkheid te geven. Wat zal er dan gaan gebeuren? Niet alleen zal Engeland daardoor zijn sterke en belangrijke militaire bases kwijt raken, maar strategisch zou er een leegte ontstaan, die natuurlijk door de Chinezen zal worden gevuld. Maar hoe? Ook al zijn zij dan niet allen communisten, de banden aan het moederland zijn en blijven sterk.

De moeilijkheden werden met de jaren nijpender en hieruit is het Britse plan voor een "Federation of Malaysia" geboren. Dit plan leek goed. Als nu ook Brits-Borneo zou meedoen . . .

Nu kwam de moeilijkheid met Brunei. Brits-Borneo bestaat uit Brunei, Sarawak en Noord-Borneo. Met uitzondering van de oliebronnen is het land niet ontgonnen en de bevolking is over het geheel genomen analfabeet. Maar (en dit spreekt in dit Britse plan een groot woord mee) er zijn haast geen Chinezen. De toevoeging van Brits-Borneo zou de Chinezen in de minderheid brengen en maatregelen zouden kunnen worden genomen, dat zij niet in de meerderheid zouden komen.

Er zijn echter twee dreigingen. De een komt van het vasteland van China. Nu de Federation of Malaysia werkelijkheid is geworden, betekent dit, dat de deuren voor Chinese immigranten waarschijnlijk worden gesloten. Maar China moet ergens heen met zijn mensen. En de Chinese republiek kan men nu eenmaal niet voortdurend straffeloos negeren.

De andere dreiging komt van Indonesië. Soekarno heeft zich nu zo langzamerhand wel leren kennen als zijnde zeer begerig naar nieuw gebied. Daarin heeft hij het tamelijk ver gebracht. West Irian, het vroegere Nederlands Nieuw-Guinea, is reeds is zijn handen gevallen na de verovering van de Molukken. Brits-Borneo heeft hij nog niet, maar het staat wel op zijn verlanglijst. Zelfs wordt beweerd, dat hij eens hoopt ook Singapore te krijgen. Men kan zich afvragen wat de man bezield, als hij zijn eigen land zo hard naar de afgrond ziet gaan. As hij zijn eigen enorme gebied niet in orde brengen kan, waarom dan dit gebied nog groter maken? Al zijn deze en dergelijke vragen nu nog zo logisch, het feit is niet te loochenen, dat Soekarno begeert en begeert en begeert.

Nu is de sultan van Brunei niet tegen de federatie, maar er is in zijn land een politieke partij, die er zeer sterk tegen is. De Raayat Partij met haar leider Azahari willen, dat Brunei de andere gebieden van Brits-Borneo zal annexeren. Daarvoor hebben zij de hulp van Indonesië ingeroepen. Met deze hulp heeft de Raayat Partij wapens ingevoerd, trainingskampen ingericht en geld geïncasseerd.

Wat momenteel nog de rust bewaart (doch hoe lang?) is de Britse militaire macht. Singapore is inderdaad een toonbeeld van militaire paratheid. Doch dit was het ook in 1942 toen de Japannezen er een aanval op deden. Dit voorval is niet vergeten door de machthebbers in het Verre Oosten. Het heeft er meer van, dat het slechts een kwestie van tijd is. En het heeft er alles van, dat beiden, Mao-Tse-Tung en Soekarno, begerig hun ogen richten op de verschillende gebieden in het Verre Oosten. Zolang het er om gaat om de Britse invloed te verzwakken en uiteindelijk te doen verdwijnen, zijn zij vrienden. Maar daarna . . . ?

Vacantie

Voor mijn fatsoen moet ik wel vacantie houden, hoewel ik helemaal niet moe ben. Katrien acht zichzelf niet te behoren tot de schare van beklagenswaardig vrouwen, die zwoegen en sloven in een groot gezin en daarom vacanties en tooggdagen moeten hebben. -Ik ben ook niet moe, aldus mijn echtgenote.

Voor mijn kinderen hoef ik het ook niet te doen. Die krijgen meer en meer de leeftijd, dat ze het liefst zonder hun ouders vacantie houden.

Toch zijn we min of meer gedwongen, om met vacantie te gaan. Want anders vallen we teveel op. En opvallen is een gevaarlijke zaak in een immigrantengemeenschap. Wil men rustig en vrijwel onbesproken leven, dan moet men niet opvallen. Onze dominee zegt, dat dat typisch Canadees is. Hij noemt het de afgod van de "community spirit" of zoiets: met alles meedoen, alles net zo doen als de ander, niet opvallen, niet uit de toon vallen. Maar in alle bescheidenheid menen mijn timmermansogen op te merken, dat deze afgod blijkbaar heel wat aanbidders heeft onder onze Christelijke immigranten.

Jaren geleden hadden maar enkelen een auto. Daarna werden haast alle immigranten autobezitters. Degene, die het zonder een car meende te kunnen stellen, werd uitgelachen of verdacht geld te potten ten koste van de buren, met wie hij naar de kerk reed.

Daarna begon men huizen te kopen met eerste en tweede en soms derde hypotheek. Moet je de mensen vandaag eens horen praten over immigranten, die hier al jaren lang zijn en nog steeds huren!

En nu de vacantie! We zijn niet moe en we hebben niet zo heel veel zin ook. We hebben ons huisje en ons tuintje, onze boeken en bladen, en niet te vergeten onze goede buurman Mol, met wie we in de zomer tweemaal in de week uit vissen gaan. Nu, wat wil een mens nog meer?

Maar, please, meneer, laat de goegemeente niet horen, dat Arie en Katrien niet met vacantie zijn geweest!

We zijn met elkaar weer in een ander stadium gekomen: Na de auto's en de huizen zijn nu de tenten en de trailers en de cottages aan de beurt. Om maar niet te spreken van de talloze trips naar de ouwe country!

Nu moeten de mensen met hun geld maar precies doen, wat ze willen, als ze mij de ruimte ook maar geven! Maar de geest is vaak: -IK heb een boot, en nu moet jij er ook een hebben, want je hebt niet minder inkomen dan ik . . .

-Waarom ga je niet weer es een keer naar Holland, Arie? Je kunt het toch net zo goed doen als wij. Je moet het geld laten rollen, man. Je kunt het later niet meenemen . . .

-Ik snap niet, Arie, dat je niet net doet als wij. We hebben ons eigen cottage, en over een jaar of wat hebben we het helemaal afbetaald. Jij als timmerman kunt het nog veel gemakkelijker doen dan wij. Wat doe je eigenlijk met je geld? . . .

Nu is de laatste vraag een belangrijke, die ik mezelf en Katrien ook wel eens stel. Want inderdaad, we hebben niet slecht geboerd. Maar als ik zie, wat ons huishouden kost en ik tel daar de afbetaling van ons huis bij op en de kosten van de car, en de kerk en de school, dan blijft er niet veel meer over! En dat hoeft ook helemaal niet! We hebben aan geen ding gebrek. Maar we vragen ons toch wel eens af, waar andere mensen zoveel extra dingen van doen. Zouden ze het uitzuinigen op het eten, of op de kleren . . . of op de kerk?

IMMIGRANTEN-

MIJMERINGEN

In ieder geval: aan vacantie houden ontkomen we niet, of we nu veel zin hebben of niet. Je mag tenslotte geen ergernis geven. Als we thuis bleven, zouden onze medechristenen ons met de vinger nawijzen en zeggen: -Daar heb je die Arie en Katrien, die mensen die te zuinig zijn om te genieten van Gods vrije natuur!

-Daar gaan de Doffen, de potters, de schrapers, die de hele zomer in huis zitten, om maar veel geld over te houden. Hoe kan zo'n materialist nog ouderling zijn ook?

Op dat ouderlingschap zinspeelde broeder Snaap, handelaar in cottages, verleden week. Hij kwam, naar hij zei, me even een cottage verkopen. De cottage, die hij voor de familie Dof had bestemd en die wij zeer zeker — daar had Snaap geen twijfel over — zouden aanvaarden, was gelegen slechts 120 mijl ten Zuid-Westen van de city, in de foothills van de Rocky Mountains, vlak bij een meertje en stroomversnelling. Het water was rijk bevolkt met trout, de vis der vissen! En of ik maar even een cheque wou schrijven voor 25% downpayment, en of ik maar even wilde tekenen. Dan kon Snaap dezelfde avond nog een andere klant bezoeken, en zou hij ons niet langer ophouden.

-Neen, antwoordden Katrien en ik tweestemmig.

Broeder Snaap schrok hiervan en verklaarde, dat hij dat niet had verwacht.

Zo'n aanbieding kwam nooit weer terug. We moesten niet vergeten, dat bij Snaap — en alleen bij Snaap — de regel gold: De beste koopjes voor de geloofsgenoten van Nederlandse stam.

De cottage-man nam een teleurgestelde en zelfs beledigde houding aan, toen ik hem vertelde, dat ik in het minst niet van plan was, om een cottage te kopen, dat ik het trout-vissen nooit had geleerd en dat de snoeken dicht bij huis me goed genoeg waren.

Met een volharding, een beter zaak waardig, probeerde hij me de cottage te verkopen. Volgens hem beging de mens, die niet op tijd rustte en regelmatig vacantie hield (in cottages!) een misdaad aan zijn eigen lichaam en geest. Geen vacantie houden in onze woelige en zenuwslopende tijd, een tijd, zoals er nog nooit een tijd geweest was, stond bijna gelijk met zelfmoord. Als ik geen vacantie ging houden in Snaaps cottage en niet op Snaaps trouts ging vissen, zou ik binnen afzienbare tijd maagzweren hebben met alle mogelijke gevolgen van dien.

Dit sombere toekomstbeeld ten spijt weigerden Katrien en ik tot aankoop van de cottage over te gaan.

Toen haalde Snaap zijn zwaarste geschut te voorschijn en loste de volgende schoten: *Schot 1:* Als ouderling vermaande ik de mensen toch, dat ze niet alleen voor het geestelijke, maar ook voor het lichamelijke verantwoording schuldig waren aan God; welnu dan, waar haalde Arie Dof de euvele moed vandaan, om zijn eigen lichaam te verwaarlozen, door in deze tijden (dergelijke tijden waren er voordien nog nooit geweest!) niet met vacantie te gaan en te weigeren, een cottage te kopen, dat slechts 120 mijl van de city gelegen was aan een lake, in de foothills en bij een stroomversnelling met veel trout?

Schot 2: Als ouderling vermaande Arie de gelovigen toch, om niet geldgierig te zijn en om niet te pogen het aardse slijk op te potten, alsof men hier een blijvende stad had; welnu dan en welaan: was het dan niet het ambt onwaardig, om zo vast aan de centen te zitten, dat men niet eens in deze tijden (en wat voor tijden waren het!) een cottage kocht 120 mijl Zuid-West van de city, met bergen, water en trout? . . .

Welvoldaan keek Snaap de schoten na, die ons rakelings passeerden.

Hierna was het gesprek weldra geëindigd. Katrien maakte een paar opmerkingen over kooplieden, die ten eigen voordeel de kerk er bij haalden en ik vulde haar vermaningen aan.

Snaap was hier niet van gediend en verliet vijf minuten later haastig onze woning, hoofdschuddend vanwege zoveel dwaasheid, roekeloosheid, gierigheid en onchristelijkheid bij de familie Dof . . .

Maar met al deze grappen is het vacantie-probleem nog niet opgelost.

-We zullen er wel aan moeten geloven, Katrien. De mensen zouden er ons op aankijken, als we onze vrije dagen thuis zouden doorbrengen. Waar zullen we eens heengaan dit jaar?

-Waarom, antwoordde Katrien met een argeloze blik in haar ogen, die weinig goeds voorspelde, -waarom zoeken we geen cottage 120 mijl Zuid-West van de city met . . .

-Hou op! riep ik zo luid, dat de kat wakker werd en van de stoel sprong met zijn haren recht overeind.

Toen kreeg Katrien een van haar bekende lachbuien. Zij hijgde en snikte en raakte buiten adem en werd vuurrood. Naar gewoonte haastte ik me naar de keuken om water te halen . . .

Na de lachaanval begon ik opnieuw: -Maar wat gaan we nu doen met de vacantie?

Waarop mijn vrouw wederom begon te snikken en te proesten en ik een tweede glas water moest halen. Als ze zo is, is er niets met haar te beginnen. Dus zweeg ik maar.

Over twee weken begint mijn vacantie. Thuis blijven kunnen we niet voor ons fatsoen; weggaan willen we liever niet; en waar we naar toe moeten weten we niet.

Wat kan een mens toch gebukt gaan onder de problemen. . .

Arie.

DE KASPISCHE ZEE

HUISVESTING GEZOCHT VOOR DE GROOTSTE BINNENZEE VAN DE WERELD

De Kaspische Zee — die groter is dan de Oostzee in Europa — voert een hevige strijd tegen de zon en het zand. Deze grootste binnenzee van de wereld heeft te kampen met een te geringe aanvoer van nieuw water. De zonnehitte in midden-Rusland plus de losse zanderige ondergrond onder de zee zijn er de oorzaak van dat het waterpeil van de Kaspische zee dalende is. Vooral door de zonnewarmte verdampt er in deze zee veel meer water dan de rivieren aan de zee toevoegen. In de loop van de geschiedenis heeft de diepte van de Kaspische Zee zich steeds gewijzigd, in de laatste 25 jaar is het niveau met ruim 2,5 meter gedaald! Dit is voor Rusland een angstig feit want de Kaspische Zee is economisch bijzonder belangrijk. Zij bevat meer dan de helft van alle steurvis ter wereld en van de visvangst in deze zee verkrijgt men ruim 90% van de wereldproduktie aan zwarte kaviaar. Voorts levert de zee de grondstof voor verschillende waardevolle minerale zouten, alsmede produkten die gebruikt kunnen worden in de cellulose-industrie. Reeds eerder zijn er plannen gemaakt om de Kaspische Zee voor "uitsterving" te behoeden. Maar al deze plannen bleken bepaalde nadelen te bezitten, o.a. voor de visvangst. Men denkt nu aan een "reddingsboei" in de vorm van dammen in rivieren, waardoor meer water naar de Kaspische Zee moet stromen. De problemen rond deze oplossing worden nog bestudeerd. De oplossing om de Kaspische Zee een goede huisvesting te bieden is nu dringend geworden, een wetenschappelijke studie van de Russische overheid heeft als eindconclusie dat het peil van de Kaspische Zee nog wel wat kan dalen maar binnen afzienbare tijd moet er een definitieve oplossing komen wil het langzame verdwijnen van de zee geen dramatische gevolgen krijgen.

President Kennedy's Monkeywrench

by Drs. J. P. Verseveldt

President Kennedy threw Canadian bond and stock markets into a tailspin on Thursday with his proposals for curbing the outflow of dollars and gold from the U.S.

During the last few years, the U.S. had been struggling with a balance of payments problems. In 1960 the deficit amounted to $3.9 billion and although this was reduced to $2.2 billion in 1962, it was higher again in the first quarter of this year. Apparently, the U.S. administration now feels that more severe measures are necessary to correct the situation.

Unless foreigners are willing to accept U.S. dollars in payment, the deficits have to be paid with gold, and, as a result, inventories of gold have shrunk. Last year the decline was $912 million; so far this year $345 million has been lost. However, the decrease would have been worse if European bankers had not cooperated through their willingness to accept U.S. dollars in payment instead of insisting on settlement in gold. However, the absence of any real action to improve the U.S. payment situation has created unrest in European bank circles, and it was a question of how much longer Europe would have refrained from demanding gold for their dollars.

While everything else has gone up in price, the gold price is still the same as it was in 1934.

As time goes by and payment problems in the world of international finance multiply, it becomes more likely that the price of gold will have to be raised. This prospect makes the accumulation of the yellow metal in central bank reserves all over the world very attractive as anybody holding it would reap a windfall profit.

In essence, President Kennedy has asked Congress to institute a purchase tax of up to 15% on foreign stocks and bonds purchased by U.S. investors. As a result, investing in foreign securities has become less attractive to U.S. residents and this has the effect of raising the cost of borrowing in the U.S. for foreigners.

Canadian provinces and municipalities have always been heavily dependent on the U.S. bond market for their financing needs and a lot of their bond issues have been placed in the U.S. over the years. The new measurements will mean that a bond that would have normally been placed at a, say, 5% interest rate will now cost 6%. This will have the effect that in the future more of this financing will be done in Canada, forcing up interest rates in our market. The Canadian bond market is simply too small to accommodate all financing needs of all our province, municipalities, and corporations. One serious result will probably be that a number of new construction projects in Canada will be cancelled and this, of course, will add to our unemployment problems.

In addition to the new purchase tax, President Kennedy also announced that foreign aid will be cut back by a further $300 million per annum. Expenses already had been reduced from $2.7 billion in 1960 to $1.9 billion in 1962.

Furthermore, U.S. foreign aid made available to underdeveloped countries will stipulate that more of this aid will have to be spent for U.S. goods and services.

At time of writing (the day after the announcement), the Canadian government has not yet given any indication of what Canada's reaction to the new purchase tax will be. We feel that the exchange in the House of Commons last night on the subject was a disgrace and gave the impression of a gathering of school boys trying to outwit each other, rather than an assembly of the representatives of the people promoting the welfare of the country.

After the severe decline yesterday, Canadian stock markets have turned around, at least temporarily. The Canadian bond market is still in a serious state of disarray.

•

P.S. It seems as if Canadian securities are to be exempted from the tax President Kennedy last week suggested be imposed upon foreign bonds and stocks in the U.S. According to a statement issued in Ottawa and Washington the exemption could result by maintaining close consultation between the two governments.

Editor

SUPPORT
YOUR CHURCH
IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED
WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan
a synodical board

EENZIJDIGE RECLAME

Het is nu reeds weer verscheidene jaren geleden, dat men in Nederland een slagzin had: "Koopt Nederlandse waar, dan helpen wij elkaar". Dat was de tijd, dat men allerwege "protectie" propageerde. Men is nu andere geluiden in Europa gewend en de Europese "common market" is wel in sterke tegenstelling met het principe, dat ieder land zoveel mogelijk op zichzelf moet staan.

Een onzer lezers maakte ons er op attent, dat de Ontario Trade Crusade thans tracht het zo voor te stellen, alsof Canada op zichzelf kan bestaan. De bedoeling is duidelijk: men wil de mensen aanmoedigen meer produkten uit eigen land te kopen, hetgeen dan zoveel meer mensen aan het werk zou houden.

Dit is inderdaad een eenzijdige voorstelling van zaken. Als Canada, of als Ontario, minder zou importeren, dan zouden als gevolg daarvan ook minder orders uit het buitenland komen. En dit zou niet meer werkgelegenheid geven, maar meer werkeloosheid. De balans is toch al niet in evenwicht. In 1962 exporteerde Canada $155 millioen meer aan goederen. grondstoffen en landbouwproducten, dan het importeerde. Speciaal naar Europa exporteren wij meer dan wij daar vandaan betrekken.

Wij kunnen het waarderen, indien een regering de welvaart tracht op te voeren, maar dit wil nog niet zeggen, dat alle middelen daartoe, of dat alle propaganda daarvoor geoorloofd is.

In Canada kunt U blijven genieten van traditioneel gerezen brood. Indien U thuis bakt gebruik dan voor Uw beroemde recepten

FLEISCHMANN'S snelrijzende GIST

Het is zo gemakkelijk in gebruik!

Gebruik 1 envelop van deze korrelgist voor de hoeveelheid gist die U gewend was te gebruiken.
Los 1 theelepel suiker op in ½ kop lauw water en strooi daarin de inhoud van 1 envelop Fleischmann's Snelrijzende Gist. Laat het 10 minuten staan, daarna flink roeren. (Indien Uw recept 2 enveloppen gist vereist, los 2 theelepels suiker op in de ½ kop water).
Dit water dient meegeteld te worden als deel van het voor Uw recept benodigde vocht.

FLEISCHMANN'S SNELRIJZENDE GIST BEHOEFT NIET GEKOELD BEWAARD TE WORDEN.

HOUDT STEEDS EEN VOORRAADJE IN UW KEUKENKAST.

Special Bulletin

PRIJSVERLAGING

VAN

PHILIPS LANGSPEELPLATEN!

Nu slechts $3.98

voor de grote 10 inch hi-fi platen (plus 12¢ tax in Ont.).

(Wij betalen de porto, maar a.u.b. 15¢ bijbetalen als U per cheque betaalt.)

VRAAGT OM ONZE LIJST. (Staat U eenmaal op onze adressenlijst, dan houden wij U ook regelmatig met de nieuwste platen op de hoogte.)

DUS NU: Niet alleen voor al Uw BOEKEN, maar ook voor Uw RECORDS:

BURLINGTON BOOK & BIBLE HOUSE

468 BRANT ST. (opp. A & P Store), BURLINGTON, ONT.
Phone 637-2151

Voor al Uw reizen per Boot-Vliegtuig-Bus-Trein
Voor inlichtingen, reserveringen en tickets naar

JAN FABER
Mgr. Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.
(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222
Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.
Contents may not be reprinted without permission of the publisher.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Please inform us immediately of any change in your address.

Holland na Acht Jaar

Dr. R. Kooistra is in Nederland geweest. Op zichzelf is dit niets bijzonders. Er gaan zoveel immigranten een trip maken. Toch waren wij wel nieuwsgierig hoe Dr. Kooistra Nederland gezien had. Wij zijn hem dan ook zeer dankbaar, dat hij, toen wij hem vroegen zijn indrukken neer te schrijven voor onze lezers, daartoe dadelijk bereid was.

Men zegt wel eens, dat geleerde mensen moeilijk oog kunnen hebben voor de gewone alledaagse dingen van het leven. Als het niet geleerd is, boeit het hen niet.

Dr. Kooistra is stellig wel geleerd, maar wordt toch eveneens geboeid door wat er om hem heen gebeurt en wat niet direct met wetenschap te maken heeft. En hij weet er ook van te vertellen! Zijn artikel lezende voelt u dat hij u meeneemt op zijn bezoek aan het oude vaderland.

Red.

De aankomst

Het is een merkwaardige gewaarwording Nederland binnen te stappen door de voordeur van de Europort na een afwezigheid van ruim acht jaren. Die nieuwe voordeur van de Europort was er nog niet toen we het land verlieten. Het voorportaal — als we Rotterdam zo mogen noemen in dit verband — heeft ook heel wat veranderingen ondergaan. Toch is het wel duidelijk, dat we in Rotterdam zijn en dat de stad haar vernieuwingen heeft aangepast bij een lange voorgeschiedenis. Het optreden van de Rotterdammers, die we ontmoetten langs de weg, lijkt ons niet zo heel veel veranderd. Het is nuchter en zakelijk. Een Amerikaanse student beklaagt zich hevig over de vrachtprijs berekend voor de verzending van een koffer naar Keulen. De ambtenaar staat er echter bij met een gezicht of het hem niet aangaat en vraagt enkel: "yes or no?" Ik krijg wat plezier in het geval en als de student zich tot mij richt, ben ik al wat aangestoken door de Hollands-Rotterdamse geest, zodat ik als een alternatief voorstel: "Je zou hem ook kunnen dragen." De student geeft mij iets van een "dirty look" en betaalt snel. Ik weet dat ik met hem niet veel medelijden behoef te hebben. Bovendien is het nog geen $3.— in Amerikaans geld.

Wij zijn de Nederlandse prijzen wel ontgroeid. Soms valt het mee, soms valt het tegen. Kruiers zijn duur, maar bewaarlonen erg laag. Kopjes koffie kosten 50 of 60 cent — meestal inklusief — maar naar de maat van de nieuwe wereld gerekend, zijn het nog maar halve kopjes. Ze worden echter op verzilverde presenteerbladen opgediend — en dat is ook wat waard.

Aan het gebruiken van hele maaltijden in de "coffeeshop" hebben we ons in de oude wereld van Nederland niet durven wagen, omdat onze dollars, omgezet in Nederlandse guldens, toch nog smolten voor de zon. We zijn weer tot de oude beproefde methode teruggekeerd: een kuchje mee voor onderweg en zo nu en dan een kopje koffie met soms iets erbij. Het voordeel van de personeelsschaarste in Nederland is, dat men een hele tijd in zo'n gezellig restaurant met zo'n leuk beschut terrasje kan zitten voor men aan de beurt is, vooral als er een paar autobussen met bejaarden op bezoek zijn. Je kunt bij de koffie van alles krijgen, behalve de door ons zo gewaardeerde "pies". Het viel ons op dat Nederland de welvaart viert door de konsumptie van eindeloze stapels slagroomgebak, wat dan ook aan vele mensen gezien kan worden. Maar in plaats van de bewoners van de lage landen bij de zee te blameren wegens hun "overweight", wil ik liever hulde brengen aan de Nederlandse banketbakkers, die in hun "Soete Suikerbol", bogend op een lange traditie, bewijzen hun tijd (en de welvaart) te verstaan en een produkt maken, dat het oog behaagt en de tong streelt in schier eindeloze variatie. In het restaurant wandelt veelal een gebakjuffrouw rond, die zich uitsluitend in deze branch bekwaamd heeft en — zoals ieder ander — ook wel haar diploma's voor vakkennis en middenstand-boekhouden zal bezitten.

Ons plan

Ik wil echter proberen mijn indrukken wat te ordenen, na deze tamelijke verwarde en verwarrende beschrijving van mijn aankomst, waarop ik later in ander verband nog even nader hoop terug te komen. Ik heb altijd grote verwondering gekoesterd voor de auteurs van reisbeschrijvingen, maar ben er nooit toe gekomen er veel van te lezen, behalve wat we op school (Julius Caesar and Xonophon), kregen te verwerken. Daarom zal ik U ook niet vermoeien met een resumee van wat we van dag tot dag gedaan hebben, maar volstaan met wat vluchtige en uiteraard subjectieve indrukken. Daarmee trachten we dan te voldoen aan het verzoek van onze redacteur in de hoop dat het gebodene niet te ver beneden de maat van C.C. zal uitvallen.

De afstanden

In de Camera Obscura leest ge het verhaal van Buikje: "Hoe warm het was en hoe ver". Onze indrukken zijn tegengesteld. Wij zouden willen zeggen: "Hoe koud het was en hoe kort". Ik heb in Nederland gedurende de ruim drie weken dat we daar mochten zijn meer dan 4000 K.M. afgelegd en telkens weer viel het ons op, hoe klein het land eigenlijk is. Het is natuurlijk een zaak van relativiteit. Vroeger deden we het per fiets, nu per auto. Vroeger was 15 K.M. een uur trappen, nu gaan we in Canada en in de U.S.A. een 50 of 60 mijl in diezelfde tijd. Het deed me groot genoegen die lange afstanden die nu zo kort geworden waren weer terug te zien en er aan voorbij te trekken zonder merkbare vermoeidheid. We zijn in alle provincies geweest met uitzondering van het mooie Limburg, terwijl we Zeeland alleen vanaf Goeree-Overflakkee verder naar het Zuiden toe hebben vermoed.

Het klimaat

Nederland is de laatste jaren niet verwend geworden met mooie zomers. Op de boot hadden we de zon maar één middag even gezien en in Nederland hebben we één hele dag prachtige zonneschijn gehad. Het was heel gelukkig dat ik juist die dag had uitgetrokken voor vissen op één van de Zuid-Hollandse plassen. Wat was het prachtig de zon te zien opgaan door de morgennevels. Wat een rust rondom ons. Hoe vredig weerspiegelde zich het struikgewas in het roerloze water. En wat een sensatie om weer eens op zijn hollands te vissen. U weet het wel: met een pluimpje aan het haakje, een licht snoertje en dan maar wachten op een teken van "leven" van die vlugge voorntjes. Dan staat de tijd stil en komen de gespannen zenuwen van de moderne mens tot rust. Ik kan me best voorstellen waarom de fabrieksdokter in Hengelo aan bepaalde metaalarbeiders een paar dagen vissen voorschreef.

Als een kleine bijzonderheid van dat vissen vermeld ik hier iets waarom mijn kinderen mij uitgelachen hebben. Mijn broer ving de eerste. Naar de regels van de viskunst hadden we een leefnetje bij ons, dat netjes met de vis erin aan een roeipin van de boot gehangen werd. We hadden ook een schepnet meegenomen, maar dat hebben we alleen maar tentoongesteld; het te gebruiken bleek niet noodzakelijk te zijn. Misschien raken ook de zuidhollandse plassen overbevolkt van vis; ik vond tenminste niet dat de grootte van de voorntjes erop vooruitgegaan was, sinds ik het land verlaten had. Na een poosje ving ik de tweede. Tot mijn verbazing zagen we dat het leefnet leeg was. We dachten echter dat de vis er misschien uitgesprongen was, toen we het netje in het water liet zakken.

Toen ving ik de derde, maar ontdekte dat de tweede weer verdwenen was. Ik trooste me met de gedachte, dat de tweede misschien onderdemaats geweest was. Onze pogingen werden beloond met een vierde vis, maar toen was de derde weer weg. We hebben toen een knoop boven de opening van het net geplaatst. Even later echter landde de vijfde voorn in de boot en weer was het net leeg. Bij onderzoek bleek ons toen dat één van de mazen aan de onderkant van het leefnetje doorgesleten was. Toen dit verholpen was bleven alle navolgende vissen keurig in het net, ook al waren er sommige waarvan we betwijfelden of ze wel helemaal aan de voorschriften van de Nederlandse regering wat de afmetingen betreft voldeden.

Dit was een warme dag, waarop we 's avonds de vis in de tuin bij het avondeten hebben verorberd. Maar het was ook een uitzondering. Meestal moest de kachel aan. Zelfs electrische heaters waren niet in staat ons op temperatuur te houden. Gedurende de eerste week op Nederlandse bodem heb ik dag noch nacht warme voeten gehad. Zelfs ben ik eens klappertandend van onder de stapel dekens tevoorschijn gekropen om mijn sokken weer aan te trekken.

We hebben van alles meegemaakt regen, wind en zelfs hagel. En tussen de buien door ook mooi weer. Zoals hier de mensen in Ontario klagen over de droogte, deden ze het in Nederland over de nattigheid. Op vele plaatsen werd het hooi zwart. Andere boeren deden zelfs geen moeite meer om hooi te winnen en gingen het gras maar dadelijk kuilen. Op andere plaatsen echter hebben we ook mooi hooi gezien, dat goed gewonnen was.

Heel Nederland was groen. Men heeft wel eens gezegd, dat groen "God's favourite colour" is. Wel, Nederland was als een smaragd, zelfs het water op vele plaatsen was groen en dikwijls was het bedekt door prachtig eendenkroos.

Men had ons verhalen verteld die het lieten voorkomen alsof Nederland langzamerhand geheel volgebouwd was. Maar dat is toch in het algemeen genomen niet waar. Nederland heeft nog steeds heel veel natuurschoon. Men zoekt het wat de woningbouw betreft, vooral in hoogbouw. De ongunstige zijde van dit bedrijf, de flatneurose, een woord, dat ik nog niet kende, wordt gekompenseerd door de aanleg van tuinen en plantsoenen tussen de hoge blokken. Wat ons ook opviel is de afwisseling in het landschap. Al rijdende repeteerden we vroegere kennis van de grondsoorten. Ook daarin is Nederland rijk gezegend.

Naast de industriële gebieden, waar de steden maar blijven groeien, zijn er ook gedeelten, waar praktisch alles bij het oude gebleven is. Dit viel ons vooral op op de Veluwe en in het Noorden van Friesland en Groningen. Terwijl ik een bezoek maakte, wachtte mijn vrouw ergens in de auto voor meer dan drie kwartier en in al die tijd passeerden haar ook maar drie auto's. Het dorp met zijn oude, oude kerk en scheve toren scheen geheel te slapen. Zoals de torenklok moeite leek te hebben met het voortschuiven van de wijzers, zo scheen het alsof de zon daalde in vertraagd tempo.

Verkeer

Na de natuur komt de kultuur en het verkeer behoort bij de kultuur, al vindt het meestal plaats in de natuur. Daarom gaan we hiermee verder.

Het verkeer in Nederland is zeer intensief. Gerekend naar de afmetingen van het land is het ook snel.

De trein van Rotterdam naar Utrecht was erg vol. Ik zat in het gangetje op een paar koffers. Ik was echter aan dat geraffineerde optrekken van de electrische treinen niet meer gewend en kon maar moeilijk mijn evenwicht bewaren. Het schijnt dat de lijn tussen Gouda en Utrecht nog steeds verzakt: ik vond het tenminste een nogal schokkende ervaring.

Ik heb ook in de bus gezeten. Van Amersfoort naar Garderen, waar mijn ouders wonen. Volgens mijn Vader had de weg 125 bochten. Dat was niet overdreven, want ik telde er 137. Ik heb eerst heel wat angsten doorstaan in de bus. Telkens kwamen er van die haarspeldbochten, zodat ik dacht: "Chauffeur, dat haal je nooit!" De man zat er echter nog rustig een boterham bij te eten en zijn geld na te rekenen. In Canada gaan we altijd met een wijde boog om fietsers heen. In Nederland schijnt het wel alsof de autobus ze gewoon aan de kant schuift tegen de bomen aan.

Het meeste heb ik me bediend van de auto als vervoermiddel. Met de huur liep het even verkeerd. Het gevolg was dat ik in drie verschillende Volkswagens, in een grote Ford, die de onsympatieke naam van een oude rouw- en trouwauto had, en in een kleinere Taunus mijn weg heb moeten zoeken. In Amsterdam heb ik niet gereden, behalve in het Zuidelijk deel van de stad. Toen ik naar het centrum moest, heb ik de auto in Weesp laten staan. Het parkeerprobleem is ontstellend. Op de tamelijk smalle grachten parkeert men dubbel. Op de auto aan de straatkant zit een briefje onder de ruitenwisser, dat de man van eerstgenoemde auto kan vinden, als hij wil vertrekken. Erg omslachtig. Het enige voordeel is de afwezigheid van de hatelijke parkingmeters.

Amsterdam is nog steeds een prachtige stad. Het speet me zo, dat ik geen tijd meer had voor een rondvaart door de grachten. Er is maar één Amsterdam. En dan zegt de Amsterdammer hartelijk: "Dat zal wel waar wezen, meneer."

In Amsterdam floreert de tram. Er zijn nu ook nieuwe. Je draait van binnen mee in drie wagens, die tot één ruimte gemaakt zijn. Heel interessant is dat. Eens vergat ik zelfs op tijd uit te stappen. Dat kwam ook omdat uit- en instappen heel snel gaat. Ik was het tempo kwijt.

Amsterdam is nog steeds de stad van de humor. Zo vertelt men dat twee grijze trambestuurders op de dam naast elkaar stonden te wachten voor een stoplicht, beide op weg naar het Centraal Station. De één steekt zijn hoofd uit het raam en vraagt de ander: "He, meneer, ken je me ook zeggen de weg naar het Centraal Station?" Waarop de ander lakoniek antwoordt: "Ik zou de tramrails maar volgen, meneer, dan kom je er vanzelf."

In den Haag heb ik wel gereden. Omdat ik dacht die stad tamelijk goed te kennen durfde ik het wel aan. Maar bij het Buitenhof raakte ik de kluts kwijt. Het is namelijk zó, als je daar links af wilt, moet je rechts "voorsorteren". Ik kwam natuurlijk in de verkeerde stroom. Hier is dat nooit zo erg: je gaat een blok rond en je bent weer goed. Maar in Nederland kun je nooit een blokje rond. Het loopt altijd anders dan je denkt. Nu dat houdt de spanning er in en maakt het rijden verrassend.

Het was bijna even moeilijk in het Noorden van Friesland. Met mijn grote rouw- en trouwauto moest ik op eenspersoonsdijkjes proberen allerlei grote landbouwwerktuigen te omzeilen, zonder om te kantelen. Het gelukte!

Wie in Nederland reist komt ook over veren. Ik heb bewondering voor de Nederlandse veerbootbemanningen. In Den Bommel heb ik ademloos toegezien hoe een truc met aanhangwagen, ieder geladen met 15 ton garnalen, op ons smalle pontje dat maar enkele meters breder was, dan de truc (zonder aanhangwagen) lang was. Maar het kwam voor elkaar.

Een bijzonder probleem voor de automobilist in Nederland is dat er weinig stop-borden zijn, dat verkeer van rechts altijd voorrang heeft, behalve wanneer men op een voorrangsweg rijdt, die op elk moment weer kan ophouden, met deze uitzondering dat snelverkeer voorrang heeft op het verkeer van rechts, waartoe de bromfietsen zijn verdeeld in twee kategorieën, de eerste met een geel plaatje op het spatbord zijn langzaam en de tweede zonder geel plaatje hebben zich weten te plaatsen bij het snelverkeer.

Het is allemaal logisch voor Nederlanders, die dan ook ijskoud doorrijden, zolang ze nog een gaatje zien. Als je echter als Canadees tourist eens even aarzelt tussen voorrang, verkeer van rechts of snelverkeer, beginnen alle claxons en fietsbellen om je heen een hoop lawaai te maken, wat nu weer niet bevorderlijk is voor het nemen van de juiste beslissing.

Dit is allemaal wat lichte kost, volgende week komen er wat meer problemen.

R. Kooistra

KRASSE REDDER

In Kwintsheul onder Den Haag heeft de negentigjarige heer C. v.d. Knaap een kras staaltje geleverd door de driejarige Adrie Kuypers, die bijna verdronken was, door handreiking uit de Lange Wateringkade te redden. De man die, stram door ouderdom, zich normaal niet zonder hulp kan oprichten, liet zich op de knieën zakken toen hij het handje van het kind, dat met zijn step te water was gereden, boven de oppervlakte zag steken. Wonderlijk genoeg zag de hoogbejaarde redder toen kans om meteen weer overeind te komen en zo het kind op het droge te trekken.

Foto: Den heer C. v.d. Knaap wijst aan waar de redding zich afspeelde, terwijl Adrie een gebaar van verwondering maakte over de goede afloop.

GIVE THEM A BREAK

Due to the well-deserved holidays of our co-workers, Calvinist-Contact will not be published on August 9, 1963. The issues of August 2 and August 9 will be combined.

Ga op de snelle en genoeglijke wijze naar

HOLLAND

Zodra U de eerste stap aan boord zet voelt U zich meteen al thuis! Zelfs tegen de laagste Touristen tarieven geniet U *al* de comfort van de "ARKADIA"—haar warme gastvrijheid, voortreffelijke bediening. Luchtgekoeld dineren, heerlijke Europese en Canadese keuken. Europese muziek, dansen, 14 publieke zalen; een van de grootste, overdekte, drijvende zwembaden.

NAAR COBH · LE HAVRE · LONDEN · AMSTERDAM · BREMERHAVEN
VANUIT MONTREAL: 9 Augustus*, 30 Augustus*, 20 September*, 11 Oktober*. Voordelig Seizoen*

Ga naar Uw reisbureau of de

GREEK LINE

400 Craig Street West, Montreal • 89 King Street E., Toronto
850 W. Hastings Street, Vanvouver

JOHN SAKES
Uw KAPPER uit AMSTERDAM
Hwy. 8 West van GRIMSBY.
½ Mijl ten O. van SLESSER'S MOTORS, Mountain zijde.
100% Service.
Dinsdags gesloten. WH 5-2520

Gaat U naar
HOLLAND?
BEL
ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD
Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

Verstoorde Rust

door C. Sluys

DE CRISISJAREN

Gerrit Groot stapt zijn woonkeuken in met een stel werkkleren in de hand.

Vóór hij de benen in zijn werkbroek steekt, schuift hij met zijn rechtervoet de Junker & Ru-kachel op heet. De thermometer staat op 50, en het komt op een kit industriekolen meer of minder niet aan.

Grauw en grimmig jagen de wolken uit het Noordoosten. Al een week lang staat de wind in die hoek en zonloos zijn de dagen.

Maar hier in de keuken begint het lekker warm te worden. Groot floept het gasstel aan en een klein poosje duurt het maar of het theewater kookt.

"Griet," roep hij zacht door de deur van de slaapkamer.

"'k Ben d'r al," zegt zijn vrouw, en in haar onderjurk komt ze binnen.

Haar man gaat de deur uit, en als hij even later weer binnenkomt staat het ontbijt al gereed.

"Je bent toch maar een bij de hand wijf," zegt Gerrit lachend, en slaat zijn arm om haar hals.

"Malle jongen," weert Griet hem af, "ik heb de hele nacht al in je arm gelegen."

"Ja, maar je weet niet half, hoeveel ik van je houd, meid," zegt Gerrit en geeft haar een zoen.

Zonder bidden of danken wordt het brood naar binnen gewerkt.

"Wat leven we toch gelukkig, vrouw, en dat in deze crisisdagen. Brood genoeg. Op alle sneden belegging. Brandstof zat. Een flink huis. Een prima stuk land. Een paar gezonde jongens en een finke dochter."

"Ja, het is een heel verschil met vele anderen, die er in deze dagen maar slecht aan toe zijn," zegt Griet.

"Zeg dat wel, er zijn een heleboel jonge, sterke mensen die het niet bolwerken kunnen tegenwoordig."

"Hoe komt het dan, dat jij altijd zo goed bouwt?"

"Nou ja, op de tuinbouwschool was ik mee vooraan, en als je op best land toepast wat je daar geleerd hebt, kom je tamelijk ver. Maar ik moet nou weg hoor." Met rappe schreden gaat Gerrit zijn land in.

Griet eet nog. Nadenkend ziet zij het venster uit. De eerste bouwers gaan naar hun land. Velen van hen moeten een half uur en soms meer varen eer zij er zijn, en dan heeft haar man al weer heel wat gedaan, want hun land ligt vlak achter het huis.

Ja, ze leven wel gelukkig. Alleen maar, Gerrit moet van de godsdienst niet veel hebben. Tenminste dat zeggen de gereformeerden. Zelf zegt hij, dat hij godsdienstiger is dan velen die tweemaal naar de kerk gaan. Hij komt er nooit meer. Vroeger nog wel eens. Vooral als Ds. Banning preekte.

Griet peinst voort. Zij eet niet meer, maar het is nog vroeg, en de kinderen slapen nog zo lekker. Het was toch wel mooi, die kerkgang. Vroeger ging ze altijd. Vader is kerkvoogd en dominee kwam er vaak in huis. Het is goed beschouwd mar een stakker, die dominee. Wat zag ik vroeger hoog bij hem op, denkt Griet.

Dominee wist alles en was zo rijk. Met Christien, zijn dochter, mocht ik soms in de pastorietuin spelen. Wat was het daar mooi. Ik kon door de achterdeur van de pastorie in de lange brede gang kijken, helemaal tot de voordeur toe.

Aan de kapstok hing zijn hoed en er onder stond zijn wandelstok, symbolen van zijn wijsheid en rijkdom. Later verflauwde dat aureool wel wat. Veel te vaak zei hij: "Dat alles leerden de vaderen, meisjes, maar de tegenwoordige stand der wetenschap is van dien aard, dat we dat niet meer handhaven kunnen." Dat maakte de catechisatielessen ongeniet baar voor haar. Griet's gedachten gaan verder.

Wat schrok ik, toen dominee bij vader eens zijn nood klaagde, dat hij eigenlijk betaald werd uit de fondsen die de vaderen bijeengebracht hadden, en dat die toen wel voldoende waren, maar nu niet meer. Voor mij was dominee gedaald op het peil der bedeelden. Mijn zin voor het kerkgaan was er helemaal af.

Ik moest toch Zondag maar weer weer eens gaan. Laat eens kijken, de laatste keer, dat was toen Jaap gedoopt werd, nu dertien jaar geleden. Arie en Lena zijn niet gedoopt. Gerrit vond het toen met Jaap al zo'n magische toverij. Het was ook een bespotting. Gerrit voor de preekstoel, en heel plechtig "Ja" zeggen op dingen waarvan hij geen syllabe geloofde. Dan is het maar eerlijker dat de beide anderen niet gedoopt zijn.

Maar ik hoor ze geloof ik. Jawel hoor, een ogenblik later is de woonkamer vol leven en rumoer.

★

"Dag vader, ik kom je helpen," begroet Jaap zijn vader, als de school uit is die middag.

"Dat is goed, jongen, je zult nog een flinke bouwer worden. Hier is een mand en begin maar die murillo's te koppen.

Na een poosje vraagt Jaap: "Waarom heeft buurman geen tulpen, vader?"

"Ja, jongen, dat heeft vele oorzaken, zijn land ligt ver van huis en hij wordt al wat ouder en weet niet zoveel van de sierteelt af."

Jaap werkt een poosje zwijgend voort. Wat weet vader toch alles goed. Maar buurman is ook een wijze man, en hij heeft zoveel boeken, Vader niet. Die leest de krant en bloembollencultuur.

"Is buurman erg arm, vader?"

"Och, er zijn tegenwoordig veel mensen arm."

"Waarom, vader?"

"Ja, dat is een ingewikkelde historie, het komt omdat Duitsland niet meer van ons koopt."

"Dat is gemeen van Duitsland," vindt Jaap.

"O, dat moet je niet zeggen, het is wel een goed land en Hitler weet wel wat hij doet, maar ik kan ja dat niet alles vertellen. We moeten vroeg naar huis, want ik moet naar een vergadering vanavond."

★

De gelagkamer van "De goede verwachting" is heerlijk verwarmd op deze koude Meiavond. Bij een grote salamander staan drie mannen. Jan Bruin staat vlak bij de pijp en met zijn handen omvat hij haar. Een paar diepe rimpels groeven in zijn voorhoofd. Achter zijn linkerwang bolt een dikke pruim tabak. Hij is op zijn Zondags gekleed, wat opvalt, want de twee anderen zijn in pilow broek en manchester kiel.

"Wat ben je mooi," merkt Willem Ursem op.

Jan zegt niets maar staart met vurige blikken naar de deur, waar juist eèn paar bestuursleden van de "Samenwerking" binnenkomen.

Het is nog te vroeg voor de vergadering en de heren groepen ook om de kachel. De voorzitter, een man op jaren, en de nog jonge Gerrit Groot.

"Je lijkt wel niet erg blij," zegt Groot.

Jan spuwt een dikke straal tabakssap in de kolenkit en zegt dan heftig: "'t Is ook nogal een mooie tijd om blij te wezen. Nou heb ik vandaag nog een boete van vijfentwintig gulden ook."

"Ben je wezen stropen?"

"Welnee, man, ik moest voor de kantonrechter komen omdat ik geen waterleiding wil hebben."

"Waarom niet?" vraagt de voorzitter.

"Wel, ik bouw twaalfhonderd roeden land, maar ik heb er mijn pruimtabak nog niet op verdiend . . ."

"Dat zal een heel bedrag wezen," spot Ursem.

Woest kijkt Jan hem even aan, en gaat dan grimmig voort: "Ik heb twee goede regenbakken, en nu verplichten ze me om waterleiding aan te leggen. Ik zeg tegen de kantonrechter: "Waarom verplichten ze mij niet om een auto aan te schaffen?"

"Eerst waterleiding, man, dat is zo gezond," zei hij. Ik werd razend op die vent en zei: "Als ik vijftig meter van de weg af woonde hoefde ik geen waterleiding hè. Dan kon ik de typhus krijgen, voor mijn part krijgen jullie dat allemaal."

"Dat was geen vrome wens, Jan," zegt de voorzitter ernstig.

"Vroom? Wie er al niet van vroom praat, jij komt nooit in de kerk, en wou jij van vroomheid praten?"

Weer gaat de deur open en anderen komen binnen.

"'t Is tijd, heren," zegt de voorzitter, blij dat hij een antwoord ontwijken kan.

De gering afzet naar Duitsland is het voornaamste onderwerp, en een der bestuursleden stelt voor om een grote vrachtauto aan te schaffen en de goederen naar Frankrijk te rijden.

Groot zegt: "Dat gaat niet, voorzitter, want de regering heeft de wilde vrachtdiensten verboden."

"Waarom? Onze ouders huurden een schip, en brachten de aardappelen naar Amsterdam, en dat ging best."

"Ja, maar we leven nu in een tijd van geleide economie en het zou een wilde boel worden als de overheid die wilde vrachtdiensten toeliet."

"Zouden we dan de zaak maar niet opheffen? We noemen ons bestuursleden, maar we zijn niet anders dan knechtjes van de heren bureaucraten."

"Ho, ho, nu overdrijf je," zegt Groot.

De ander vaart heftig uit: "Overdrijf ik, voorzitter? Laat ik je wat vertellen. Verleden herfst was het vaak nat en moesten we de droge dagen uitbuiten om te dorsen. Op een dag was ik met mijn volk aan het grote bonen dorsen, en daar komt me zo'n snotjongen met een actetas onder de arm en vraagt of ik een dorsvergunning had. Ik had geen tijd om om te kijken en deed dus of hij lucht was. Daar begon me dat ventje op te scheppen en zei, dat hij crisiscontroleur was en door de regering aangesteld om het clandestiene dorsen tegen te gaan. Ik kon een vergunning krijgen die twee dagen geldig was.

Hij wilde nog meer bepalingen opnoemen, maar hij schrok zo toen hij mijn gezicht zag, dat hij gauw verdween. Het werd tijd ook, want ik was op het punt om hem de hersens in te slaan.

Verbeeld je. In Den Haag zullen ze uitmaken of en wanneer je dorsen mag. Van mijn familie gaan er sommigen naar Canada. Ik ben al te oud, maar ik ging graag mee. En dan zeggen ze nog dat ik overdrijf."

★

DE OORLOGSJAREN

Gerrit Groot spoelt gladiolenkralen in de sloot, als zijn buurman komt en vraagt: "Mag ik morgen je dorszeil gebruiken, buurman?"

"Jawel hoor, je haalt het maar," zegt Groot toonloos.

"Wat is er, buur, je lijkt wel niet blij."

"Ben ik ook niet. Morgen moet Jaap naar Duitsland, en ik was al zo blij, dat hij mij in het bedrijf zou helpen. Op de tuinbouwschool was hij nummer één."

"Ja, de oorlog is wel wreed, hij scheurt uiteen wat bij elkaar hoort. Hoe heeft je vrouw het eronder?"

"Slecht man. Zij kan er maar niet over uit, dat er een rechtvaardig God is."

Als het avond is zoekt de buurman Gerrit Groot op. Het gezin zit met bedrukte gezichten aan tafel.

"Ik hoor, dat je naar Duitsland moet, Jaap, dat is niet zo mooi. Je zult het je buurman wel toestaan, dat hij je nog een goed woord meegeeft, hè?"

"Gerust, buurman, ik heb altijd graag naar je geluisterd."

"Welnu, jongen, de Duitsers noemen zich "Het Herrenvolk," maar in de Bijbel staat, dat God de hoogmoedige wederstaat, maar de nederigen genade geeft."

Jaap knikt en staart dan zwijgend voor zich uit.

In zijn moeders ogen flikkert een ogenblik een felle gloed.

"Maar buurman, hoe kan dat nou. Ik heb in de kerk altijd gehoord, dat God liefde is. Hoe kan Hij dan zulke verschrikkelijke dingen toelaten?"

"God wil dit ook niet, maar de Duitsers zijn heidenen geworden, en treden Gods wetten met voeten en dat zal zich wreken, geloof dat maar."

Zij zwijgen maar, want buurman is oud en ze willen hem liever niet tegenspreken.

Buurman vertrekt ook maar spoedig, want het ogenblik is niet gunstig voor een gesprek.

★

"Wordt toch eens wakker, man. Al een uur lang gaan er vliegtuigen over."

Geeuwend komt Groot overeind.

"Ik ben zo bang dat er één naar beneden valt."

"Wees gerust, vrouw, ze blijven wel in de lucht, maar ik zal wel eens gaan kijken."

Groot schiet zijn kleren aan en gaat naar de weg. 't Is een prachtige nacht. Helder stralen de sterren hun licht naar de aarde. Als met duizenden ogen staart de hemel op dit wereldrond neer.

De Wagen vervolgt majesteitelijk zijn weg om de Noordster, en in het zuiden schittert Orion met heldere glans. Vliegtuigen zijn echter niet te zien. Des te beter te horen.

Een machtig gebrom, dat zo nu en dan aanzwelt tot een waar gebrul, vervult de lucht.

Plotseling dondert een salvo afweergeschut uit de naaste stad en een regen van kleurige sterren sproeit omhoog.

Onverstoorbaar zetten de bommenwerpers echter hun reis voort.

Groot rilt. Hij heeft geloofd wat de heer Goebbels de goegemeente in Duitsland heeft trachten wijs te maken, en zijn zoon veilig gewaand. Boven Duitsland zou Amerika nooit vliegtuigen kunnen krijgen, daar zou Hitler (de voorzienigheid) wel voor zorgen, en zeker zouden ze niet boven Berlijn komen. Maar nu heeft hij gister een oude kennis gesproken, die meer nog dan hij in het germanendom heeft geloofd en al jaren in Berlijn woont. Deze had nu een half jaar ziekenverlof.

Terneergeslagen door een zware neurasthenie heeft hij met zwakke stem verteld, dat hij een nacht op een hoog Berlijns gebouw heeft gestaan en de branden geteld heeft die er in de Duitse hoofdstad woedden. Het waren er meer dan twintig en elke brand schatte hij op een omtrek van een halve kilometer. Als Sodom en Gomorra worden de Duitse steden omgekeerd. De Duitse kranten schelden dat de vervloekte Anglo-Amerikaanse negerpiloten vuur en sulfer doen regenen op de onschuldige Germaanse cultuur.

Groot heeft een en ander maar niet aan Griet verteld want die heeft het de laatste tijd erg slecht.

"Waar blijf je toch, man," roept zij vanuit de deur met angstige stem.

"Ja, ik kom," zegt Groot geruststellend.

"Laat mij toch niet alleen, jongen," smeekt Griet als hij weer in de slaapkamer is: "Ik ben zo bang."

Snikkend laat zij zich op een stoel vallen en met het hoofd op de armen schreit ze, "Arme Jaap."

"Och vrouw, Jaap zit zo ver in Duitsland, dáár komen de vliegtuigen niet."

De troostwoorden baten niet want Griet mokt: "Maar de bolsjewieken zijn al zo dicht bij hem."

"We kunnen er niets aan doen, laten we maar gaan slapen, de vliegtuigen zijn weg."

"Ik hoor ze alweer aankomen," snikt Griet, en opnieuw rollen de tranen over haar wangen.

Inderdaad zwelt het geluid weer aan en weldra is de lucht weer vervult van de explosies der motoren.

Als de grote massa voorbij is, wordt er in de verte geschoten. Groot gaat naar het venster en roept: "Kom toch eens gauw kijken, daar valt er een."

Een helle glans verlicht een ogenblik het vertrek, en dan.... met een zware slag valt een der motoren vlak bij het bleekveld.

"O God," gilt Griet en valt vol angst in de armen van haar man.

Bijna stort Gerrit ter aarde, want zijn vrouw ligt bezwijmd aan zijn borst.

Hij legt haar op de divan en stormt de deur uit. Wat zal er gebeuren als het vliegtuig in brand vliegt, zo vlak bij met al die benzine. Hij siddert.

Maar gelukkig, de motor brandt niet. Het vliegtuig zelf ligt een halve kilometer verder in een weiland. Schrikkelijk brandend verlicht het de duistere nacht als ware het kaarlichte dag.

Van alle kanten komen mensen aanstormen, maar eer ze het wrak kunnen bereiken komt er een Wehrmachtauto en springen enige officieren op het weiland.

"Donnerwetter, zurück," brult er een tegen enige opgeschoten jongens.

Groot heeft het al bekeken. Van nabij kan men het wrak toch niet naderen, en hij keert naar zijn vrouw terug. Die is er niet best aan toe.

Ze is uit haar bezwijming ontwaakt, maar nu ligt ze op de grond

(Vervolg op pag. 5)

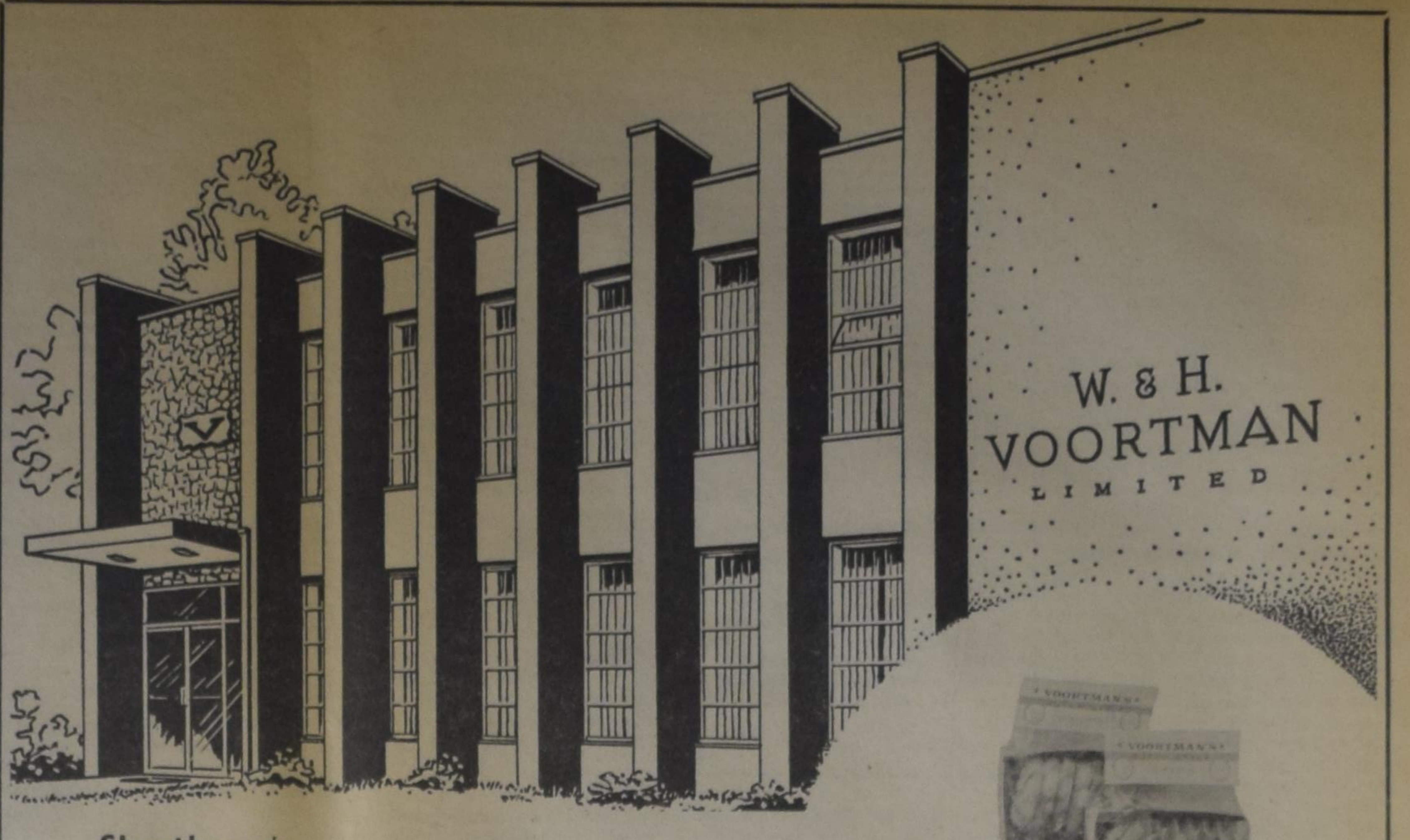

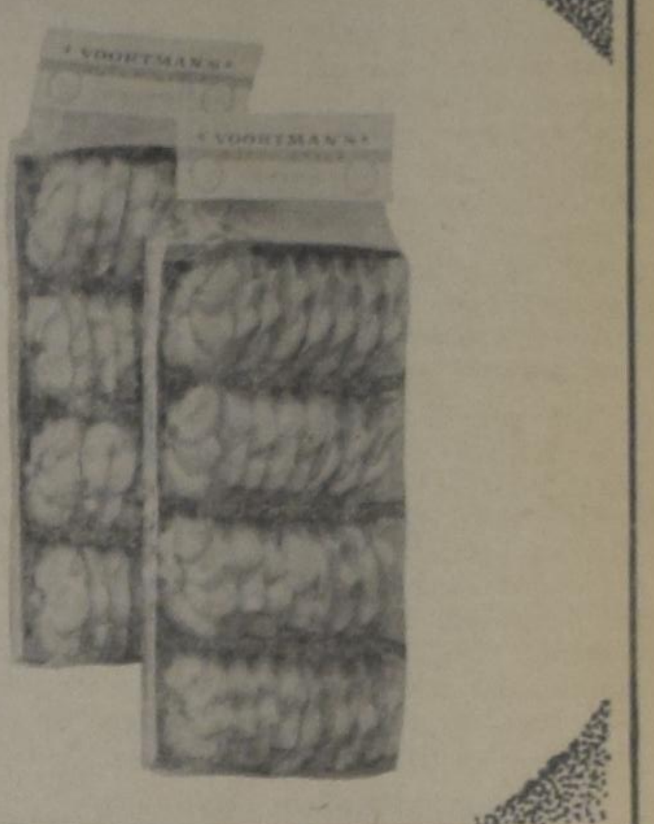

Shortbread U kunt het bij de thee of bij de koffie serveren. Het is altijd welkom. Niet te groot . . . niet teveel . . . het is het koekje, dat het altijd doet.

Vraag Uw winkelier het te bestellen, als hij het op een moment niet in voorraad heeft.

VOORTMAN'S
DUTCH STYLE COOKIES

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs
Family premium, all children under 18 included $34.00 per year.
Single premium $14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays
Family premium, all children under 18 included $12.00 per year.
Single premium $6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of $500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name: ....

Address: ....

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop

Nu is het de tijd om Uw Toneelstukken, Samenspraken, Voordrachten, zowel in 't Hollands als in 't Engels, te bestellen. Het boek Yankee Dutch is altijd weer een groot succes. $ 3.30 (postpaid). Voor de beste selectie bestel nu voor het komende seizoen.

1058 MAIN STREET W.
HAMILTON (ONT.)
Tel. JA 8-1932

VAN LEEUWEN, BORTH & CO.

CHARTERED ACCOUNTANTS

980 Yonge Street,
SUITE 402.
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

Verstoorde Rust

(Vervolg van pag. 4)

en jammert: "O God, wat zal ons overkomen? Wat zijt Gij een vreselijk God."

Sidderend over al haar leden en klappertandend van kou en angst is zij het beeld van ellende en jammer. Zij staat op en overlaadt haar man met verwijten, dat hij haar in deze toestand alleen laat.

"Och vrouw, stil toch, het is wel erg, maar in Duitsland zal de toestand veel erger wezen."

"Hou daar asjeblieft over op, ik heb mij al zo vaak voorgesteld, hoe hartverscheurend het daar wel zijn zal, als de kinderen worden vaneen gereten voor de ogen van moeders. O Gerrit, dit is de hel. Vroeger leerde vader mij spotten met het helse vuur waaraan de fijnen nog geloofden, maar als zulk een hel hier op aarde al kan bestaan ,hoe zal het dan wezen als Gods toorn zal losbarsten? O, Gerrit, wat hebben wij gedaan?"

Het koude zweet breekt Groot uit.... zou zijn vrouw.... maar neen, dat zou te vreselijk wezen. Maar toch.... Haar ogen gloeien in hun kassen. Zou ze toch krankzinnig.... "Och stil maar, Griet," tracht hij haar woordenstroom te stillen, maar vergeefs. De heftige emoties waaraan zij ten prooi is zoeken een uitweg in een stroom van verwijten. Het vroeger geleerde, overwoekerd door de genoegens van een rustig leven, komt weer boven.

"Jij kunt gemakkelijk praten. Jij gelooft niets, maar ik geloof in een Almachtig God. Dominee heeft mij willen doen geloven in een God van liefde, maar daar geloof ik niet meer in. Eens heb ik gelogeerd in Amsterdam bij een nicht van moeder. Die nam mij mee naar de gereformeerde kerk, en die dominee preekte over de tekst: 'Bergen valt op ons en heuvelen bedekt ons', en hij eindigde zijn preek met dit vers:

"Dag des toorns en der ellenden,
als de wereld, wie zal 't wenden?
Zal in vuur en vlammen enden."

Ik weet nu, dat die prediking meer waar is dan al dat gezemel over een lieve Heer."

Gerrit staat er hulpeloos en verslagen bij. Alles wat zijn vrouw zegt is hem zo innerlijk vreemd. Een God die de zonde zou bezoeken en Wiens oordelen gerichten zijn. Hij haalt de schouders op. "Laten we maar naar bed gaan, het is koud en het gevaar is voorbij."

"Kun jij slapen als er zoveel verschrikkelijke dingen gebeuren?"

Opnieuw schrikken ze, want er wordt heftig op de deur geklopt en een stem brult: "Potztausend, aufgemacht." Als Groot de deur opent zegt een officier in gebroken Hollands: "Du Bauer muzs sorgen, das niemand an das Motor kommt. Wenn davon gestolen word schieszen wir du tot."

Van slapen en rusten komt zodoende niets. Hij moet waken, bij een overspannen vrouw en een kapotgevallen motor.

Griet ligt schreiend op de divan. Hij dekt haar met een deken en trekt zelf een jas en staat dan peinzend bij het raam, en staart in de duistere nacht. Zijn geluk is evenals dat vliegtuig in vlammen opgegaan, en zelfs zijn leven wordt bedreigd. Zou er werkelijk een God zijn, die zijn ongeloof bestraft?

★

NA DE BEVRIJDING

"Goeden avond, Mevrouw Groot. Hoe gaat het tegenwoordig?"

"Och, dominee, U weet het wel. Mijn zenuwgestel heeft zoveel geleden, en dat geneest niet maar zo."

"Maar sedert Mei heeft U toch geen last meer van vliegtuigen?"

"Dat is zo, ik heb de bevrijdingsfeesten ook mee gevierd, maar ik kan innerlijk maar niet tot rust komen?"

"Hoe gaat het met je man?"

"Die weet ook al niet meer hoe hij het heeft, maar ik geloof, dat hij daar aankomt."

Ongewoon vriendelijk groet Gerrit de predikant. "Ik zag u komen, dominee, en wil wel eens met U praten."

Verrast ziet Dominee hem aan. "Wel, dat is best, waarover als ik vragen mag?"

"Ik begrijp niets meer van de dingen die er gebeuren. U weet dat ik vroeger nooit in de kerk kwam en niets geloofde, maar nu was ik onlangs bij een vriend in Haarlem en die nam mij mee naar de St. Bavo. Daar preekte Ds. Banning en die had ik vroeger nog wel eens gehoord. Hij was de enige dominee waar ik respect voor had (neemt U mij niet kwalijk), want hij was nogal socialistisch. Ik hoorde mij oren van het hoofd, want hij zei nu dat het gezag was alleen bij Jezus Christus die ons op Golgotha met de Vader had verzoend. En dat hij in het concentratiekamp geleerd had de eerste Zondag van de catechismus als zijn belijdenis te onderschrijven.

Ik wist niet wat daar stond, maar mijn vriend las het mij later voor, en ik stond paf. Wat heeft die oorlog ontzettend veel veranderd."

Onder dit verhaal is dominee's gezicht heel ernstig geworden, en nadenkend zegt hij: "Inderdaad. Ik sta ook wel eens paf, want de stukken die ik nu van de synode krijg verschillen zoveel van die van vóór de oorlog als de nacht van de dag."

Hij staat langzaam op en wil vertrekken, maar Griet vraagt met klem: "Hoe denkt U er nu over, dominee, leeft Christus nog en is Hij werkelijk opgestaan van de doden?"

"Wij zitten er tegenwoordig allemaal mee, het is een tijd van wachter. op de Geest van God, maar met onze rustige zekerheid is het uit."

Zonder verder commentaar verlaat hij de woning en keert peinzend naar de pastorie terug.

Een herder, die een huurling was....

Los Gatos, Calif. C. Sluys.

Mrs. Jean Casselman

(Canadian Scene) — Voor het eerst sinds zij in 1958 gekozen werd voor het Parlement bevindt Jean Casselman, conservatief parlementslid voor Grenville-Dundas, zich in de oppositiepartij. Maar doorkneed in de politiek als zij is, neemt zij dat op de koop toe. Thuis was de politiek het dagelijks onderwerp van gesprek. Haar vader, Zijne Excellentie Earl Rowe, Lieutenant-Governor van Ontario, is een oudgediende bij de provinciale en federale regering. In 1946 huwde zij Kol. Clair Casselman, conservatief parlementslid voor het kiesdistrict Oost Ontario, welke zetel zij thans zelf bekleedt. Toen deze stierf scheen het de gewoonste zaak van de wereld zichzelf candidaat te stellen en gekozen te worden. Sedertdien heeft zij tweemaal een verkiezing met vlag en wimpel gewonnen. Met haar vader vormde zij het eerste vader-en dochter team in de geschiedenis van het Lagerhuis.

Mevr. Casselman kreeg haar eerste belangrijke opdracht in 1961 toen zij werd aangewezen als lid van de Canadese Delegatie naar de 16e vergadering van de Verenigde Naties. In 1962 werd zij benoemd tot Parliamentary Secretary, toegevoegd aan de Minister of Health and Welfare. In deze belangrijke functie "vergat zij bijna wat een gewoon leven was"; naast haar vele normale plichten had zij talloze spreekbeurten te vervullen door het gehele land, vaak plaatsvervangend voor de minister.

Mevr. Casselman is één van de meest populaire leden van het parlement. Het bewijs van haar populariteit buiten parlementaire kringen kwam verleden jaar toen haar naam werd genoemd voor de titel Canadian Mother of the Year. Zij beschouwt dit als een grote eer, want hoewel ze altijd van het geroezemoes van het politieke leven heeft gehouden, gaat haar grootste belangstelling toch uit naar haar kinderen, een dochter van 14 en een zoon van 10. Geboren in Newton Robinson in Ontario, in 1920, bezocht Mevr. Casselman de Highschool in Barrie en de universiteit in Toronto. Voor haar huwelijk heeft zij enige tijd gewerkt bij de American Airlines in Toronto en Montreal en aan de University of Toronto.

Thuis in Prescott zwemt z egraag in de St. Lawrence, speelt golf, houdt van curling en van schijfschieten met haar zoon in de bossen. Ook houdt ze van reizen en vindt zij het prettig om mensen te ontmoeten.

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor
Commissioner for taking Affidavits
•
Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282
•
139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

Groepsreis met de Holland-Amerika Lijn naar Nederland
Heen: 16 Aug van Montreal of Heen: 18 Nov. van Montreal
Terug: 15 Oct. v. Rotterdam. Terug: 8 Jan. v. Rotterdam.
Retourprijzen van Montreal: $ 325.50 minimum - $ 378 maximum.
Deze reizen gaan absoluut door en worden gemaakt met de Rijndam.
Voor verdere inlichtingen bel of schrijf:
ADRIAAN LIMBERTIE
WORLD WIDE TRAVEL SERVICE
300 Wilson Ave. (Bathurst & 401), Downsview, Toronto, Ont.
ME 5-5661
N.B. 21-daags retour vanaf 1 October. — Montreal-Amsterdam retour KLM $ 369.00.

DIERENLEVEN IN CANADA

De merkwaardige Bever

Canada en de bever zijn zo nauw met elkaar verbonden, dat de figuur van een bever zoiets als een nationaal symbool is.

Dat komt omdat het dier zo'n belangrijke rol heeft vervuld in het nationale bestaan van Canada, en omdat het zo'n uiterst merkwaardig dier is.

Het waren de pelsjagers en bonthandelaren van de Hudson Bay Company en van de Northwest Company, die op hun jacht naar beverhuiden en andere pelzen, de binnenlanden van Canada hebben bereisd en verkend. Zonder de bever, en de enorme vraag naar het beverbont in Europa, was er voor die mannen geen aanleiding om steeds verder de gebieden der Indianen binnen te dringen en er handelsposten te vestigen.

Zonder het geld dat aan de bonthandel verdiend werd zouden steden als Montreal en Quebec en Toronto zich niet hebben kunnen uitbreiden tot de wereldsteden die zij thans zijn.

Er werden schatten verdiend in de handel in beverbont in die dagen, evenals de Hollandse kooplui schatten verdienden in de handel in specerijen uit Oost-Indië.

Maar zonder de merkwaardige levensgewoonten van de bever zou het dier waarschijnlijk toch weer in het vergeetboek zijn geraakt.

Er doen allerlei wonderlijke verhalen over de bever de ronde en er is zelfs een spreekwoord aan hun levenswijze ontleend: Busy as a beaver, zegt de Canadees.

Op tekeningen ziet men de bever bijna altijd afgebeeld, terwijl hij bezig is een boom om te knagen. Dat is ook de voornaamste bezigheid van het dier. Het dier is toegerust met buitengewoon sterke en scherpe tanden, waarmee hij het tegen een houthakker opnemen kan.

Bevers leven in gezins- of in groepsverband en ze zijn altijd bezig, net als de mieren, om voor de toekomst te zorgen, waarbij ze een werkelijk verbluffende intelligentie aan de dag leggen, die dikwijls aan het ongelooflijke grenst.

Ze wonen meestal in "huizen", die ze zelf bouwen met veel overleg en inzicht. Een "beaverlodge" wordt bij voorkeur gebouwd op een eilandje in een meertje of in een rivier. Het huis bestaat uit een hoop takken, waarin van binnen een ruimte wordt opengelaten of opengemaakt.

In Augustus of September beginnen de bevers met het bouwen van hun huis. Zij knagen bomen om, die ze vervolgens van hun takken ontdoen. Deze takken worden op een grote hoop gebracht en tegen de tijd dat het gaat vriezen wordt het bouwsel met natte graszoden en modder bepleisterd, zodat het geheel aaneenvriest tot een dikke en ongelooflijk sterke koepel, die geen enkel wild dier open kan breken.

De ingangen, er zijn er altijd verscheidene, bevinden zich onder water, zodat ook geen enkele vijand er langs die kant in door kan dringen. En ergens aan het topje bevindt zich een heel kleine en moeilijk te vinden opening, die voor de ventilatie dient. Als het erg koud is dan hangt er boven die ventilatieopening een heel klein pluimpje damp, veroorzaakt door de opstijgende warmte uit het beverhuis.

Dicht in de nabijheid van de beaverlodge bevindt zich een andere stapel van takken en stukken boomstam. Dat is de wintervoorraad voedsel voor de beverkolonie. De dieren voeden zich met de bast van sommige bomen, voornamelijk espen en berken, en al het hout, dat ze niet nodig hebben voor het bouwen van het huis wordt vlak erbij in het water opgestapeld, zo dat de dieren er onder water altijd bij kunnen, ook al bevriest de vijver.

De beaverlodge bestaat altijd uit twee afdelingen; een lager en een hoger gedeelte. Op het lagere gedeelte drogen de dieren zich af, nadat ze, druipend nat, het huis binnenkomen, het hogere gedeelte dient voor rust- en slaapplaats.

De slaapplaats bestaat altijd uit een dikke laag houtsplinters, bij wijze van matras. Ze schijnen de voorkeur te geven aan houtsplinters inplaats van droog gras of iets van dien aard, omdat het hout hun enige bescherming geeft tegen ongedierte als vlooien e.d.

De huizen variëren in grootte, al naar gelang het aantal bevers dat er een onderkomen in moet vinden. Een bevergezin van zes dieren heeft in de regel een huis van zo'n vijf voet middellijn, maar er zijn er ook waar meer gezinnen in wonen en die een middellijn hebben van meer dan twintig voet.

In zo'n geval is het inwendige verdeeld in afzonderlijke vertrekken, die niet met elkaar in verbinding staan, en waarvan de wanden tegelijkertijd dienen om het "dak" te schragen.

Maar de vindingrijkheid van de bever is met het bouwen van een doelmatig en sterk huis nog lang niet uitgeput.

Om de winter te kunnen overleven moet een beverfamilie de waarborg hebben, dat hun vijver niet tot aan de bodem toe zal dichtvriezen. In dat geval zouden ze een ellendige dood sterven.

En om dat te voorkomen betonen de bevers zich dijkenbouwers en waterbouwkundigen, die hun weerga niet hebben.

Stroomafwaarts gaan zij een dam bouwen door de rivier waarin hun huis gebouwd is, of waaraan hun vijver zijn bestaan dankt. Een dam die het water tegenhoudt en zo het peil op de juiste hoogte houdt.

Die dammen bestaan meestal uit hetzelfde materiaal als waarvan de huizen gebouwd zijn: boomtakken en graszoden en modder. De boomtakken en stukken stam met takken er aan, worden met het dikke einde tegen de stroom ingelegd, zo dicht mogelijk naast elkaar. De stroom duwt de uitsteeksels van de takken als het ware vast in de grond, zodat het geheel even hecht en sterk is als een door mensenhanden gemaakt vlechtwerk.

Ongelooflijke hoeveelheden takken en stukken boomstam worden vervoerd om deze dam te bouwen. De bevers knagen bij voorkeur bomen om die in de onmiddellijke nabijheid van het water staan, zodat ze het hout al zwemmende mee kunnen sleuren, nadat ze het in het water gebracht hebben. Maar als de bomenvoorraad vlak bij het water niet voldoende is, gaan zij met genoegen kanalen graven van meer dan honderd meter lang om hun hout in te kunnen vervoeren. Zulke kanalen zijn bijna een meter breed en twee voet diep. Ze gaan soms dwars door hoge heuvels heen, maar ze zijn altijd zo aangelegd, dat er zo weinig mogelijk werk aan verbonden was en dat ze zoveel mogelijk water zouden verzamelen uit het landschap. De uitgegraven grond is bijvoorbeeld altijd aan de laagste kant gedeponeerd.

Maar laten we naar de dijk in aanbouw terugkeren. Zodra de stroom overspannen is met takken, voeren de bevers natte graszoden en modder aan, die ze tegen en tussen de takken duwen. Het geheel wordt met modder bekleed en aangevuld, die ze met hun brede, platte staarten stevig aanslaan. Op die manier ontstaat na dagenlang werken een hecht dijklichaam dat het water tegenhoudt.

Nu wordt de dijk verhoogd en verlengd, om te voorkomen, dat het water er overheen of er om heen weg zou stromen. En geen inspanning of moeite is de bevers teveel om hun doel te bereiken. Er zijn dijken gevonden van zes voet hoog en van 2500 voet lang, die een hele rivier bijna compleet afdamden niet alleen, maar waardoor een heel meer geschapen werd.

Vanzelfsprekend ontstaat er een geweldige druk tegen zo'n grote en hoge dam, zo sterk dat zelfs het beverbouwsel het niet uit kan houden, ook al worden soms steenblokken van 60 tot 100 pond aangesleept om het dijklichaam te versterken.

Maar de bevers hebben een ander middel ontdekt om de druk in evenwicht te houden. Ze bouwen, een eind verder stroomafwaarts, een nieuwe dam, die het nog doorsijpelende water opvangt en ophoogt achter de eerste dam, zodat er een soort balans ontstaat aan weerszijden van de dam en deze niet omgeduwd kan worden.

Zo nodig wordt achter de tweede dam nog een derde, en een vierde gebouwd, ja, er zijn complete waterwerken aangetroffen van acht dammen, met sluizen, die de waterstand en afvoer zo regelden, dat het peil onder het beverhuis precies zo hoog was als de knappe en ijverige ingenieurs het wensten.

Bij een plotselinge en onverwachte overstroming, b.v. door veel regenwater dat aanvloeit uit hogere gedeelten, weten de bevers een catastrophe te voorkomen door in allerijl openingen in hun dijken te maken die juist voldoende water doorlaten om hun huis veilig te stellen.

En als mens of dier een breuk in hun dam veroorzaakt zijn ze er als de kippen bij om het gat te stoppen. Men heeft foto's genomen door een gat in een dam te maken en hierover een draad te spannen, die verbonden was aan een in de nabijheid opgesteld fototoestel.

Het duurt niet lang voordat de bevers in hun huis ontdekken, dat de waterstand daalt. Ze gaan onmiddellijk op inspectie uit, want ze weten dat dit alleen maar veroorzaakt kan worden door een breuk in hun dam.

Als ze het gat gevonden hebben gaan ze onmiddellijk aan het werk om het te dichten. Ze slepen takken aan en zwemmen die in de opening.

De eerste bever komt in aanraking met de draad en knipt zo zijn eigen foto af.

Door de intense jacht die er op de dieren gemaakt is, is de beverstand in de laatste eeuw sterk achteruit gelopen. Er zijn millioenen bevers gedood en gestroopt en vele dammen en huizen zijn aan de verwaarlozing prijs gegeven.

Het is voorgekomen in British Columbia, dat een beverdam, die verwaarloosd was, omdat de bevers gedood waren, na jaren plotseling doorbrak en een overstroming veroorzaakte, waarbij een hele spoorlijn werd weggespoeld.

De bever is een gezellig dier, dat zich in gevangenschap spoedig aan zijn verzorger hecht. Bekend is het verhaal van Grey Owl, een befaamd Engelsman die jarenlang als een vrijbuiter onder de Canadese Indianen heeft geleefd en die in de wand van zijn blokhut aan de zijde van een meer een opening had om toegang te verschaffen aan een bever, die in de hut van Grey Owl woonde. Een boek met foto's van deze legendarische figuur is in de meeste Canadese bibliotheken aanwezig.

Daar de bever gemakkelijk te temmen is, heeft men met succes getracht, bevers te fokken voor de pels. Later werd dit bedrijf minder rendabel vanwege de daling in prijs der bevervellen.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With thankful hearts we announce that the Lord entrusted to our care a son

JOHN ALBERT

Albert en Gertie Bouwers—
nee De Roo

July 19th, 1963

Prince St., Athens, Ont.

With thankful hearts we announce that the Lord entrusted to our care a son

PHILIP FRANK

Mr. and Mrs. F. J. Reinders
Michael
Henrietta
Hilda Renée

July 21st, 1963

11 Pakenham Drive, Rexdale, Ont.

Mr. and Mrs. John Sliekers of Maitland, Ont. announce the marriage of their daughter

ALICE

to

Mr. MARTIN H. KALDEWAY

on Saturday August 3rd 1963, D.V. in the Bethel Chr. Ref. Church at 2:30 P.M. in Brockville, Ont.

Rev. J. Koopmans officiating.

Tuesday July 9th our Lord took unto Himself His little child

EDDY VAN DER GOOT

at the age of 7½ years.

The grandparents:
Mr. and Mrs. E. Hiemstra
en family.

London, Ontario,
175 Clarke Side Road.

Met grote dankbaarheid aan God hopen wij met onze geliefde ouders

JAN SCHOLMAN
en
JANNA SCHOLMAN—KRUIMELAAR

D.V. op 27 juli a.s. de dag te herdenken dat zij voor 30 jaar in het huwelijk werden verbonden.

Het is onze innige wens dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen.

Caledonia:
Jannie en Harry
Fenwick:
Bernard en Janet (verloofd)
Grimsby:
Jenny en Bill
Dunnville:
Mannes en Hermien
R.R. 1, Fenwick:
Jan
Teunis en Nelly
Johan
Henk
Billy
Johnny
en 5 kleinkinderen.

The Lord willing, on July 29, 1963, we will commemorate with our parents

PETER VAN MARRUM
and
THEODORA VAN MARRUM—GRIFFIOEN

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That our gracious Lord may, for many years, bless and keep them for each other and us, is the wish of their grateful children and grand-children.

Bert and Freda Bergman
Doreen
John
Debbie
Woodstock, Ont.

Ralph and Joanne Sol
Linda
Woodstock, Ont.

Marc and Dorothy (eng.)
Clarence
John
Caistor Centre, Ont.

Reception in the church basement (Bethel Chr. Ref. Church, Dunnville, Ont.) 8 P.M., July 29, 1963.

1938 1963

Met dank aan God hebben wij op 19 Juli 1963 met onze geliefde ouders en grootouders

CORNELIS J. KUIJVENHOVEN
en
ARENDJE A. KUIJVENHOVEN-DOORDUIN

hun 25-jarige echtvereniging herdacht.

Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.

Klaas en Alice
Arlene en Rita
Katherine
Bill
Maria

209 Main St. N.,
R.R. #1, Newmarket, Ont.

Dutch immigrant medical doctor, bachelor, age 55 year, but looking much younger, with a well established country practice in the Maritimes; 400 miles away from the next small C. R. congregation; would like to get acquainted with a lady of C.R. faith of about 40—45 years of age with view of

marriage

She should be willing to help in the practice with bookkeeping and administration.

The advertiser regrets to have to choose this way for the purpose mentioned.

Letters under No. 1628, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

Voor
FARMS en HUIZEN
in
Hamilton en omgeving
stelt U zich in verbinding met:
Jack Bylsma,
Real Estate
1607 King Street East,
HAMILTON, ONT. LI 9-3894

For Sale

Four miles from town, Chr. Ref. Church and School, a

75 ACRE FARM

Good house, 4 bedrooms, living-room, kitchen, bathroom and laundryroom. Oil furnace. Good barn and double garage. Contact: G. Roffel, R.R. #4, Trenton, Ont.

Wanted

EXPERIENCED MARRIED OR SINGLE MAN ON DAIRY FARM

Toronto district. Year round employment. Top wages. Write to No. 1627 % Calvinist-Contact, P. O. Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Voor een geslaagde vacantie met de hollandse gezelligheid.
"Little Europe Resort"
Bracebridge, Muskoka.
Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid.
R. S. Bakema Tel. 645-2738
(35 mijl van de Chr. Ref. Church in Orillia)

New Listings
Farms — Houses — Business
BUY A FARM WHILE YOU CAN SEE THE CROPS
Listowel district:
100 acres. Milkcontract. $25,000, half cash.
100 acres. Dairy farm. $22,000, half cash.
100 acres. Mixed farm. $13,000, half cash.
100 acres. Mixed farm. $11,000, cash.
Blyth district:
100 acres. Mixed farm. New henhouse, 3000 layers. $18,000, half cash.
200 acres. Mixed farm. $18,000, half cash.
Orangeville district:
130 acres. Mixed farm including 60 acres of grain. $15,000, $5,000 cash.
We have more farms, houses and business. Call
CASEY DE HAAN
Trowbridge, Ont., Phone 1057J2 Listowel
Salesman for
W. C. Campbell
REAL ESTATE BROKER
Listowel, Box 32

KOOPMANSGEEST?
WILT U EIGEN BAAS ZIJN EN EEN EIGEN ZAAK VAN U ZELF?
In enkele districten bestaat de mogelijkheid voor een flink persoon met handelsgeest en wat geld om een eigen business te beginnen in hollandse artikelen (textiel).
Bent U geinteresseerd, schrijf dan aan:
JAN KOK
5250 Yonge Street — Willowdale, Ontario

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Stadsleven in Istanboel ①

(1)

De eerste indruk welke de Westerling van Istanbul, de hoofdstad van Turkije krijgt, is die van een stad met Oosterse sfeer. Dit komt niet alleen door de vele minaretten die rondom te zien zijn en in een ander artikeltje genoemd werden, maar vooral ook door de taferelen die op straat worden aangetroffen.

Voor velen zegt de naam Constantinopel waarschijnlijk meer, daar de stad door de eeuwen heen zo geheten heeft. Het was de eerste President die het land in plm. 1922 kreeg welke de naam veranderde in Istanbul. Na de revolutie die voorafging aan de totstandkoming van de Republiek, vond niet alleen een naamsverandering plaats, maar werd de hoofdstad tevens verlegd naar een meer centraal gedeelte van Turkije. Hoewel Istanbul van die tijd af een zogenaamde tweede plaats ging innemen, is de stad, mede door haar ligging, minstens zo belangrijk gebleven.

De grote levendigheid en het gekrioel van mensen zowel als van lawaai makende taxies, doet de bezoeker in het begin verwonderd om zich heen kijken.

De stad wordt in een oud en nieuwer gedeelte gescheiden door de Gouden Hoorn, een waterweg die in de Bosphorus uitmondt.

De Atatürk- en de Galatabrug vormen de verbinding tussen deze twee stadsdelen en vooral over laatstgenoemde brug is het verkeer soms haast benauwend druk. Aan weerskanten van het middendek bevinden zich trappen die naar de zijstukken van deze pontonbrug leiden. En ook hier is het altijd een drukte van belang. Winkeltjes en stalletjes met alle mogelijke artikelen zijn op dit lage brugdeel aangebracht. Het prachtigste fruit ligt in overvloed tentoongesteld en de etalages. In kleine restaurants wordt thee geserveerd of kan een sandwich met gerookt schapenvlees worden genuttigd. Tijdschriften uit binnen- en buitenland hebben een plaats gevonden in een kiosk of liggen uitgestald op een houten stelling. Schoenpoetsers zitten op een beschutte plaats te wachten op klanten en even verderop zijn vishaken en snoeren te koop voor trossen rijpe banenen hangen in de liefhebbers der hengelsport. Honderden voetgangers passeren dagelijks dit deinende bruggedeelte, waar tevens passagiersboten aanleggen en vertrekken. Voor een paar kurus kan men de hele Bosphorus afvaren, terwijl de boot evenals een bus, zijn vaste haltes heeft. Over de railing van dit altijd schommelende brugdeel, hangen talloze mannen en jongens, die hun nylon draad met haakjes urenlang in het water op en neer laten gaan. De kleine visjes die ze vangen en op de spiering lijken, geven deze werkloze mensen een goedkope maaltijd. Roeibootjes dobberen op en neer in de buurt van de grotere schepen en vissers vangen er een soort kabeljauw die in de boot wordt schoongemaakt, aan pakken gesneden in in de kokende olie wordt gebakken. Tegen het middaguur verschijnen velen voor een zo vers bereide lunch. De gebakken moot vis wordt tussen een half brood gelegd, van zout voorzien en in een stuk krantenpapier gewikkeld. De klant kan het zo mee naar huis nemen of ter plaatse nuttigen, wat hem maar het beste uitkomt. Ik vond dit wel zo'n ongewoon toneeltje, dat ik direct mijn camera erop richtte om het even op de film vast te leggen. De man in de boot pakte echter een lege fles op en nam de dreigende houding aan om deze naar de camera te gooien.

Verwonderd keek ik hem aan, tot een heer naast me in het Engels uitlegde, dat deze mensen niet gefotografeerd wilden worden uit angst om in één of ander buitenlands tijdschrift te komen. Voor de buitenwereld of misschien beter nog, de Westerse wereld, willen zij niet weten dat er zoveel primitieve toestanden voorkomen in hun land. Alleen de betere zaken gebruiken n.l. papieren zakken om de boodschappen in te verpakken. Deze zijn duur en van zeer slechte kwaliteit.

Op het bovenste deel der brug is het echter nog veel drukker, daar hier buiten de voetgangers, ook de rest van het normale verkeer plaatsvindt. Tegen de brugleuning staan jongemannen met hun "negotie" uitgestald, hetzij op de grond, hetzij met een kistje op hun buik. Meestal zijn ze "gespecialiseerd" in één artikel. Zo zien we de één met alleen scheermesjes, terwijl anderen enkel klerenhangers, regenjassen, kammen, stukken chocolade of ook wel toffees of zuurtjes per stuk trachten te verkopen. Luidkeels prijzen allen hun waar aan, terwijl de menigte langs hen heenschuifelt. In Europese steden zien we nooit zo'n mensenmassa op straat als hier en we vragen ons af of er dan niemand werkt in dit land. Maar dat is natuurlijk niet helemaal waar. Tenslotte zijn de jongemannen met hun kleine artikelen ook werkende mensen, al kijken wij als Westerlingen tegen dit soort werk heel anders aan dan de Oosterling. Deze mensen moeten allemaal zelf hun employ maar zoeken, want instanties om hen aan werk te helpen zijn er niet. Zo zien we ook de waterverkoper met een grote ketel op de rug, de lange tuit onder de arm door, waaraan een kraantje is bevestigd. Hij rinkelt voortdurend met zijn twee glazen om de aandacht van de dorstigen te trekken. Voor tien kurus schenkt hij een glas van het koele vocht, dat uit een der wellen of fonteinen buiten de stad komt en dus zuiver en schoon water is. Bij warm weer is de waterverkoper omringd door een hele groep mannen die allemaal hun beurt afwachten totdat het glas leeg is en zij hun portie kunnen krijgen. Afwassen of omspoelen is er niet bij en hierin hebben de dorstigen waarschijnlijk helemaal geen erg. Bovendien kun je het zo nauw ook niet nemen. Wij denken nergens aan wanneer we water willen drinken, maar Turkije is bekend om zijn waterschaarste. Ieder huisgezin heeft dan ook een urn in huis, waarin gekeurd water zit dat uit speciale bronnen komt. Dit water wordt tegen lage prijs verkocht en wanneer men in een restaurant eet, dan betaalt elke bezoeker tien tot vijftien kurus voor een flesje water. De fonteinen die op vele plaatsen in de steden en langs de weg gezien worden, zijn bijna allemaal geschonken aan de bevolking door Sultans, wiens plicht het is tenminsten éénmaal tijdens hun leven iets te doen of te schenken, waar het land bij gebaat is.

(Vervolg op pag. 9)

Istanbul — Driewielig karretje waarin gebraden schapenkoppen of andere lekkernijen.

OWNER RETIRING
wants to see offers on this VALUABLE CORNER. Approximately $10,000 rental income yearly at present and could be DOUBLED or HIGHLY INCREASED by young business minded family or father and son operation. Owner will carry full first mortgage to reliable parties. Total asking price $115,000. This opportunity knocks at your door just once in a lifetime. For more details contact
Marten Boersma
at DI 4-2431
A. N. PAIEMENT
Real Estate Ltd.
423 Christina Street North,
Sarnia, Ont.

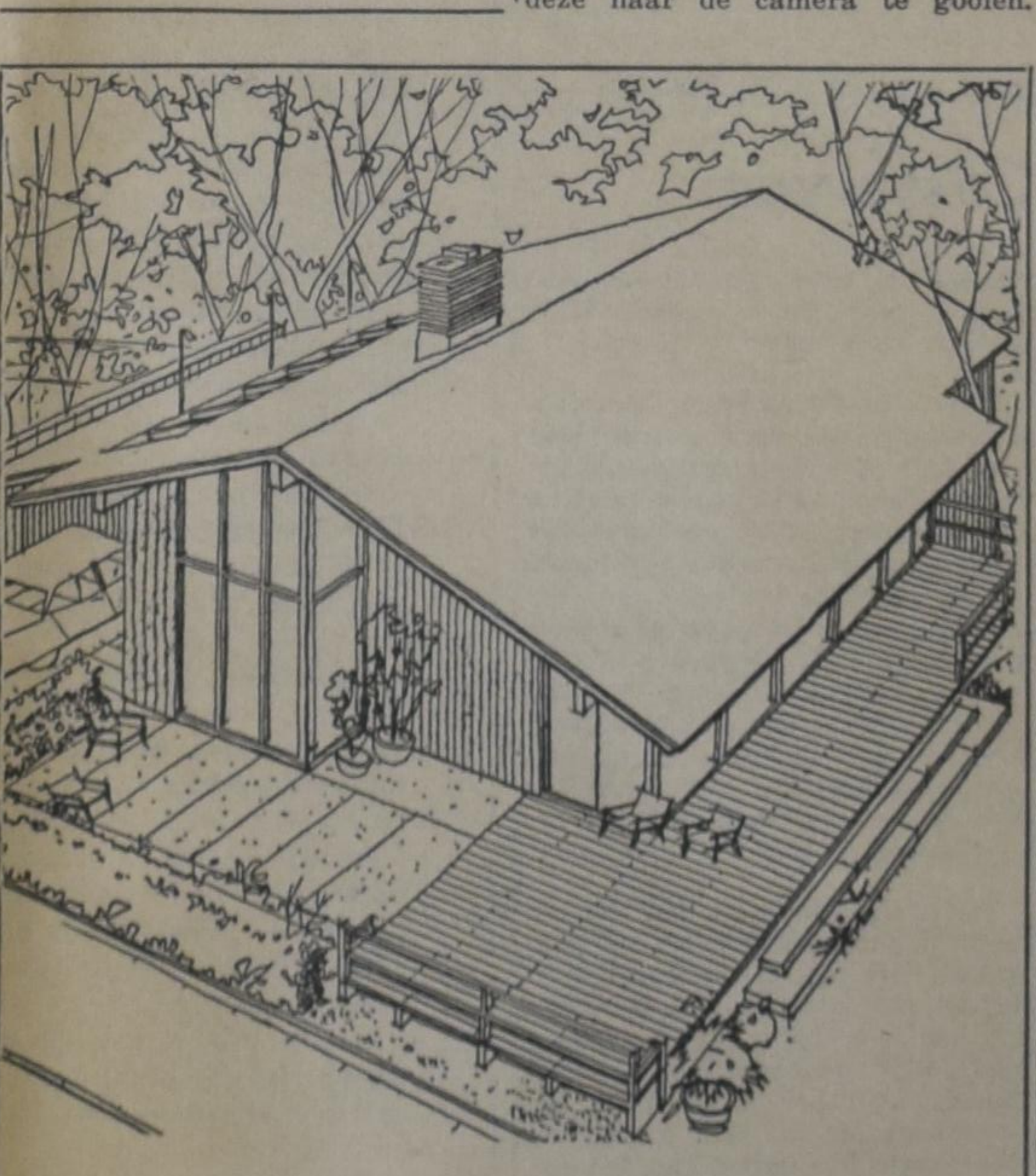

REAL ESTATE
JOHN STRUIK
ACTIVE ASSOCIATE MEMBER
TORONTO REAL ESTATE BOARD
I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE
247-3998 or 241-5205
Representing James B. Gilbert, Real Estate

De Natuurgeneeswijze
doet wonderen, ook als U alles tevergeefs hebt geprobeerd. Waar alles faalde en men alle hoop had laten varen, brachten de onschad. Florakruiden vaak volkomen genezing. Wat de natuur ons biedt is onverbeterlijk. Neemt geen vergif, doch een werkelijk geneesmiddel! Toezending desgewenst in blanco verpakking. Brochure en inlichtingen gratis.
Voor Canada uitsluitend volle kuren (9mnd.) à $18.00 bij vooruitbetaling.
Meldt Uw ziekte en klachten aan
Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT!

NEVER OFFERED BEFORE
Special for Greenhouse Tradesmen
A for years and years established business with very large turn-over providing high profit. (net income)
The real property consists of: 7 Lard and Buruham Steel and Cypress Greenhouses in splended condition, with automatic oil heating by two auxiliary boilers. House with bathroom, two extra staff-rooms, two extra rooms upstairs, a five room cottage, 4 garages. Storing house. Packing house and two extra lots. Office and office-equipment, two trucks, Rototiller and all further equipment and tools.
Will be sold as a going concern, including all plants, flowers, pots and soil.
Reason for selling: The owner has no children and wants to retire.
The books are open for inspection to really interested prospective buyers.
Asking price $85,000. Required downpayment only $17,000.
The owner will take back one first mortgage for the balance being $68,000 at the rate of only 5% per annum with very easy payments.
Beautifully located in busy tourist area.
For a reliable person we are able to assist concerning the downpayment money.
K. KRAAY, Real Estate Broker
ST. CATHARINES, ONT.
Kantoor 13A King Street
Tel. MU 5-4245
Huis adres 2 Juliana Crescent
Tel. WE 4-1813

MOVING TO CALIFORNIA
FOR SALE

Dressoir; Kloostertafel; Man's Overcoat - Harris Tweed, Size 40 tall; Weddingdress; Maternity Clothes etc. Size 12—14. All in very good condition. Tel. 383-8810.

Brand new
THREE BEDROOM HOUSE
with attached garage in Smithville. Municipal water and sewers.
Schools, churches, and shopping one block away.
$85.00 per month carries interest, prnicipal and taxes.
A low downpayment will buy this lovely property at a price worth investigating.
R. G. Crawford
643 Upper Sherman Ave.,
Hamilton, Ont.
or phone
385-7120

CHRISTIAN CC COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

At the Polela Health Centre pre-school children aged from two to seven years are periodically examined. School children in the district also come to the centre regularly for examination. Here children are being immunized by a native sister.

PEOPLE WITH VISION

Mrs. Ellen Fairclough, when she was still Canadian Minister of Citizenship and Immigration, was speaking on the problem of unempoyment, when she said among other things, "Like it or not, we must face the fact that there is going to be less room in this or any other progressive country for men and women, who are entirely without crafts or skills. If we had not learned this lesson before, the launching of space satellites, and all that goes with it, should be warning enough."

Mrs. Fairclough touched upon a very important subject. It should appeal to young people especially. If anyone should give careful consideration to this problem, a Christian should. It happens all too often that high school students cannot or will not complete their course of study because of the few quick dollars of an unskilled job. Too quickly they change one job for another if this will result in a slightly higher income. The love of money in the hand stops or interrupts needed development and training.

This does not mean that one should choose a job which is more difficult than he can handle. That would only spell worry and failure. However, if one does have the qualifications which a responsible position requires, it becomes a sin if he, for the sake of a small material gain, fails to take the position that is offered.

The Biblical parable of the talents is very practical and timely. It has to do with our daily work as well.

Sometimes we are closer to the truth in our singing than in our doing. In a certain hymn we sing: "This is my Father's world." In another: "I'm here on business for my King." There is nothing against singing the one after the other. But then we should not separate the two in our thinking and doing either.

There is a desperate need for peope who are willing to develop their talents to the highest degree. More than anything else the world needs Christians who will do just this because they are on the King's business in their Father's world.

This seems to be a big program. It almost scares you! But it starts very simple. If we only would do our normal daily work in the conviction that we are doing it for God, most of us would see improvement. Not everyone can become a scientist, or a doctor, or a lawyer. Everyone, however, can strive for the top rung on the ladder in his own particuar field. Moreover, this gives not only personal satifaction, but also the assurance that you are on the way toward making the best use of your talents.

Ours is a challenging age. Our countries need people with vision; people who will let their light shine in such a way that man will see their good works and glorify their Father Who is in heaven.

D.F.

Crisis in South Africa

by John Knight

Part 1. THE WORLD IS AGAINST US

While the United States is coping with its most serious racial problem in this century, the Union of South Africa has also been in the news because of racial tensions.

During the last few years South Africa has been publicly condemned, ousted from a number of international organizations and boycotted in one way or another by practically all other nations. All this because of Apartheid, a word which has taken on an ugly meaning throughout the world.

Our readers should take more than a casual interest in Apartheid and its implications. First of all because what is happening in South Africa today may well determine the history of the entire continent of Africa. Secondly, the policy of Apartheid has originated with fellow Calvinists not merely to solve a nasty problem, but a policy based on Scripture. Third, the Reformed Ecumenical Synod, which meets in Grand Rapids next month, expects to spend considerable time on race relations, as it also did five years ago.

"The world does not understand us" and "There is an international plot to discredit our country" are statements recently found in **die Kerkblad**, the official weekly of die Gereformeerde Kerk in Suid-Afrika.

It certainly is true that South Africa has been severely criticized for its internal policies. One of the most recent denunciations came from the meeting of African Nations at Addis Ababa only a few weeks ago. The threat to liberate the Bantu and drive out the white man from South Africa was met by South Africa's Minister of Defense with the words "We heard these threats before. We have again heard them. They are there and we can't ignore them. We must prepare ourselves. Our aim is to train every young man, whether he is flat-footed or not."

It is this deterination of South-Africa to fight for their right to take care of its own internal affairs, that spurs the rest of the world (East and West alike) to such severe criticism.

John Gunther in his well-known book "Inside Africa", which is supposed to be an objective study of this turbulent continent, says:

> "South Africans are not Nazis, but the Strijdom government is grounded in part at least on three of the most unpleasant of human characteristics — fear, bigotry and intolerance. It is based without qualification on the principle of unmitigated white supremacy (suppression of four-fifth of the people in the country) and it is in some respects the ugliest government I have ever encountered in the free world."

It doesn't take long for Gunther to single out the Afrikaners and especially the Calvinists among them as the real cause of trouble. The Dutch Reformed Church is compared with the Roman Catholic Church in medieval Spain.

> "No doubt there are leaders in the church who are of the most refined and exquisite intelligence, but the rank and file are black with prejudice. Hate is their religion."

Gunther then goes on to describe the peculiar belief that the power of the state is from God, that therefore to be against the government is to be against God's will and that the church, not very christianlike, is now the main force behind apartheid. The church considers the Negro an inferior race, because the Bible says that the sons of Ham are accursed, only good enough to be "hewers of wood and drawers of water".

Well, that's what this best-seller has to say about it and it represents popular opinion. It is through publications like "Inside Africa" and the press in the Communist, neutral and free world that world opinion is turned against South Africa. Afrikaners speak about a "komplot om ons vir die wereld swart te maak".

Even among those in the United States of America who have little or no use for the coloured, you find an immediate denunciation of apartheid. In Grand Rapids, which has its own racial problems, it is not hard to find people who will do anything to avoid living near a Negro family. They shun the black man like a disease, but mention Apartheid to them and they'll say it should not be tolerated, that South Africa is asking for trouble and deserves it.

It doesn't take much research to find that the press relishes the injustices and "unchristian" attitudes of South Africa. There are lengthy reports about the police-state, where the blacks are not allowed to travel, the number of arrests of black people compared to white (See, even justice is biased!) and frequently there is mention of Fascist movements. As examples are given the Ossewa Brandwag and the Broederbond. The first one dissolved in 1954, but the latter supposedly the real power behind the government, a secret society which stands for a Christian Nationalist Calvinist Afrikaner Republic. Even though strongly opposed to Freemasonry, popular opinion is that it has borrowed considerably from the Freemasons organizationally. Gunther does not fail to identify leadership of this movement with an eminent theologian at the University of Potchefstroom.

It is no surprise that Afrikaners are fed up with such biased and often distorted reports about their country. When their churches are attacked as responsible for chaos they become indignant. Afrikaners are devout, God-fearing people and the church is all-important to them.

And don't we feel the same way?

When I worked in a large office in Hamilton we talked about Apartheid one day during lunch hour. Someone mentioned the role the Dutch Reformed Church played in developing the Apartheid policy. Then came the inevitable question, "Aren't you also Dutch Reformed?"

It is especially when you realize your kinship with the Calvinists in South Africa that you become aware that what happens there concerns us too. If apartheid cannot be based on Scriptures, it is our duty to admonish in brotherly love. If Apartheid finds its foundation in the Bible we must support our Calvinistic brethren across the Atlantic, despite world opinion. That such a dialogue is no easy problem can be concluded by the reports in the Acts of the Fourth Reformed Ecumenical Synod held in 1958 at Potchefstroom and also the Report on Race Relations by the Synod of the Gereformeerde Kerk in Suid-Afrika in 1961. Even within Reformed circles there is a difference of opinion as to how far Apartheid should be carried out, a conflict between the theoretical and practical.

In the next four instalments of this series we hope to take a closer look at the Crisis in South Africa. It is necessary first of all to look at South African history, then at the Apartheid policies, next the relevancy of Scriptures to Race relations and finally a look into the future.

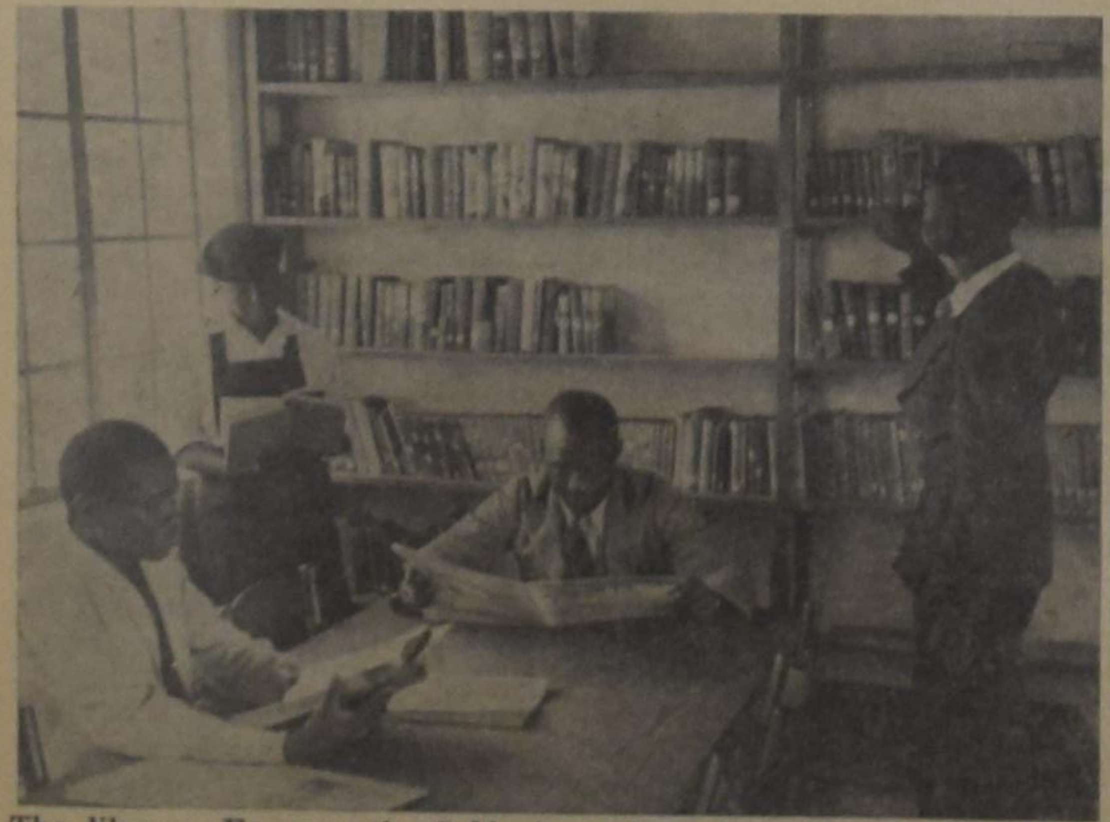

The library, Emmasentia Geldenhuys Secondary School for Natives near Warmbaths, Transvaal. This institution functions under the aegis of the Dutch Reformed Church.

Norman Campbell Reports from Ottawa

Norman Campbel, Chief of the Ottawa Citizen's Parliamentiary Bureau, has been in the Parliamentary Press Gallery at Ottawa for many years. After service overseas with the R.C.A.F., he returned to Windsor as city editor of the Windsor Star visiting Ottawa during the sessions of parliament. Since 1949, he has been a permanent Ottawa resident and is frequently heard and seen on the CBC's public affairs programme. Mr. Campbell is a past president of the Press Gallery.

(Canadian Scene) — The government has started on an overhaul of the federal taxation system without waiting for the report of the Royal Commission on Taxation. This was an announcement in the budget that tended to be overlooked and then forgotten altogether in the uproar that followed questions in the Commons concerning the hiring of outside consultants for work on the budget.

The Royal Commission on Taxation was appointed by the Diefenbaker government but the Pearson ministry expects much guidance from its report. The government is eager to have it; so much so that Finance Minister Gordon said he had asked the commission to have its report ready next year, not in 1965 as had been planned. But, meanwhile, the government is going ahead with changes in the tax system and announced a few in the budget presentation for 1963-64. It is expected many more will come before April 1 next. Some could come in a supplementary 1963-64 budget generally anticipated this fall.

This has become more likely in view of the finance minister's quick retreat from his decision to impose a 30 percent tax on the sale of Canadian equity securities in bulk to non-resident investors. This tax has been suspended and is likely to be abandoned.

Federal spending in the current fiscal year, including expenditures on old age security and supplementary estimates still to come, will approach the eight-billion dollar mark. Two provincial budgets — those of Ontario and Quebec — are already around a billion each. Premier Robarts of Ontario foresees the two central provinces in the multi-billion class soon.

Major changes in the tax system will have to be with the concurrence — it may be grudging — of the provinces. In 1962, total revenues of all governments in Canada were $13,304 billion. Ottawa got $6,907 billion, the provinces and municipalities a little less . . . $6,397 billion. Ottawa's problem is not only to slice the pie; it is to make sure that there is a bigger pie to slice.

One set of figures in the budget papers will provide a fruitful source or arguments between economists. These figures show that, since 1957, there has been a decline of almost 25 percent in capital investment in business, both private and public. There has been no such decline in investment in housing and social capital (schools, hospitals, parks, etc.).

SWIMMER'S ITCH

Pembroke, Ont. — A dip in cool waters can be refreshing these hot days — unless it's followed by "swimmer's itch" caused by microscopic organisms — hitch-hiking parasites — which set up a prickly sensation followed by reddish weals on the swimmer's skin. The discomfort causing organism is called a "cercarias" which burrows into the swimmer's skin to cause the itch.

It's one of the many links in the complex life cycle of a worm which infects ducks and waterfowl. Humans' thick skin prevent complete penetration by the parasite. However, the best way to avoid discomfort is not to swim in suspected waters.

Lands and Forests officers here offer the following suggestions to be followed should the waters be suspect or should contact be made:

If the water is suspected of being infected, remove your bathing suit, wash the entire body thoroughly in clear water en dry vigorously with a towel.

Do not sunbathe on damp sand near the waters edge since parasites may be present in the sand.

Should your skin start to itch after swimming, wash the body with soap and clean water if it is available or rub yourself down with a dry towel to dislodge any parasites present. Apply a soothing lotion such as Calamine to the affected areas. The cercariae are harmless and will disappear in 24 hours.

SPLASH — Driver braces himself against impact as car plunges into lake in carefully-controlled experiment on methods of escape from submerged car. Philip Quinn, amateur Scuba diver, was driver in research.

Escaping from a Submerged Vehicle

Many who are trapped and drowned each year when their cars accidentally plunge into lakes or rivers could have been saved, humany speaking.

That's the report from Aetna Life Affiliated Companies safety specialists who have purposely driven cars over embankments into deep water in safe driving experiments.

The researches emerged all wet, but their findings aren't. In a test which revealed many of the same basic safety principles as those produced in a study by Indiana University and the American Red Cross, Aetna Life came up with several lifesaving methods of escape if victims can overcome their biggest enemy—panic.

Before you can escape from a submerged vehicle you must survive the plunge from and into water without disabling injury. Safety belts will increase your chances. If you don't have a belt, brace yourself in a crouched position with your head below the top of the front seat for protection from flying glass and debris. This is important because the windshield wlll probably shatter in a drop of five feet or more.

Once a car hits the water it will usually remain afloat for up to three minutes if it's a regular-sized sedan, slightly longer if it's a compact model. Best means of escape is through an open window before the vehicle submerges.

Passengers physically unable to get out by this method often panic when they find the doors jammed shut by water pressure as the car sinks.

By waiting until the car interior nearly fills with water, you can open the doors easily, barring structural damage, because pressure will then be equalized. Thus, the water that comes swirling into a sinking vehicle may become, in effect, the key to escape.

When necessary to wait to open the doors, look for the air pocket which generally will form in the highest position inside the car. Since most American-made cars have the engine in front, they will usually sink front first and the air pocket will be near the roof in the rear.

Use of the air pocket does have its risks. The trapped air bubble may be pushed into the trunk if the car sinks front first. Or, if the car happens to sink bottom up—a possibility in deep water—the air pocket may escape and very little air will be left. Thus, safety specialists advise that escape through a window should be sought as soon as possible.

Before leaving the submerged car, take a deep breath, then exhale slowly in your ascent to the surface. Otherwise, the compressed air inhaled in the air pocket will expand internally as you rise, damaging the lungs and possibly causing paralysis or death.

If you drive safely, chances are you'll never find yourself suddenly off the road and into a lakeful of trouble. But if it does happen you can probably escape if you react calmly, quickly and correctly.

At M. D. Anderson Hospital in Houston, Texas the pediatrics staff makes its morning rounds and examines a little leukemia patient.

LEUKEMIA: next big cancer breakthrough ?

In 1942, an explosion of nitrogen mustard gas caused a peculiar blood condition in a group of soldiers accidentally exposed to the poison. Their blood showed a sharply decreased number of white cells.

Knowing that leukemia, a cancer of the blood-forming tissues, is often characterized by an excess of abnormal white cells, a team of researchers began to use nitrogen mustard to treat leukemia patients, as well as those with related forms of cancer — lymphosarcoma and Hodgkin's disease. In some cases of leukemia they got remarkable results: the disease completely disappeared for a time.

This began a new era in the treatment of leukemia — the use of drugs, or chemotherapy. Since those early days, a number of drugs have been developed that have added to the attack on leukemia by various methods. X-rays and arsenicals had been used to treat leukemia. In addition, cortisone derivatives are now used.

As a result of this broad-spectrum medical attack on the disease, leukemia patients can now look forward to months, even years, of pain-free, active life while formerly they faced the prospect of an early, painful death.

No case of leukemia has yet been cured by chemical or other means, but the life span of the average patient with acute leukemia has been increased from about four months to well over a year. Chronic leukemia patients may live ten or twenty years before their disease becomes acute and deadly.

One of the misconceptions about leukemia is that it is exclusively a disease of childhood. Actually, many more adults than children die of leukemia. The ratio this year will be 11,500 to 2,300 in the United States. The number of death from leukemia has increased by 50 percent in the U.S. in the past 20 years.

With so many deaths occurring from leukemia, and with the disease increasing more rapidly among adults than any form of cancer other than lung cancer, more and more researchers have become concerned with the causes of leukemia.

It is known that ionizing radiation and certain chemical substances cause leukemia. It is known that viruses can cause leukemia in animals. No one has yet proved that a virus can cause leukemia in human beings — but more and more scientists are attempting to demonstrate that a virus or viruses will be found to play an important role in human leukemias. And if this is true, and if the virus or viruses can be found and isolated (as they have in animal leukemias) then it might be possible to develop a vaccine against the disease.

The American Cancer Society is supporting an all-out research attack on leukemia, and is expanding its general service program for cancer, to give special attention to the needs of leukemia patients.

Much of the Society-supported research is in the field of virology and chemotherapy — the two most promising areas of treatment and possible prevention. Other research is being done in an effort to detect leukemia cells before they invade the blood or bone marrow, and in population surveys to determine what factors in the environment may be responsible for causing leukemia.

Through this tremendous mass of scientific endeavor, there is real hope that, in the field of leukkemia, cancer research may make a major breakthrough.

Little is much if God is in it! He who is a Christian in small things is not a small Christian.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

Black: 9 pieces.

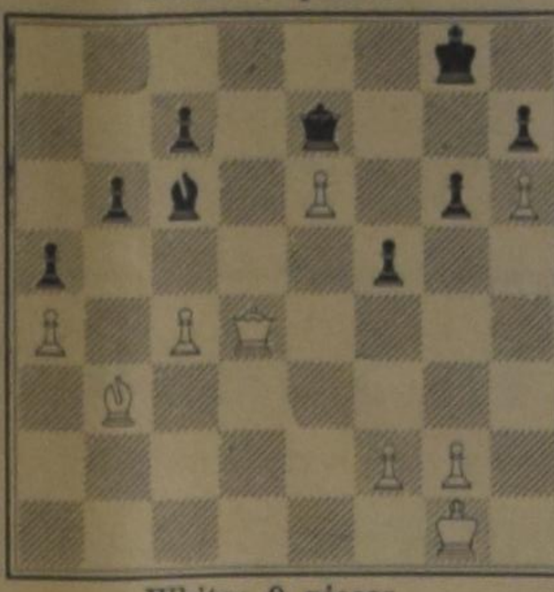

White: 9 pieces.

This diagram shows a part of an endgame, played by one of our contestants, Bill Triemstra, in a correspondence game, organized by the C.C.C.A. Mr. Triemstra sent me this diagram in a letter, indicating how he played and won. Although the parties are equal in number, both having 9 pieces, the position of Triemstra (White) is much better. However, the way in which Triemstra forced the decision, is very interesting. He played: 1. P-B5!!!, answered by 1. —, PxP. It is clear that the black Queen cannot take the Pawn, because of mate at N7. The Pawn-move is excellent because it opens the way to the Bishop to defend the Pawn at K6 and to attack the King. After this preparation, White leads the attack by 2. Q-Q8 ch, which forces Black to 2. —, QxQ; followed by 3. P.-K7 dis ch. At that moment in the game Black resigned. Indeed, there was nothing else to do for him. Congratulations to Bill Triemstra with this nice result, and thank you very much for having given all of us the opportunity to enjoy this game.

CORRESPONDENCE

Evert S. Your letter is quite a thing this time. You dare to protest the key-move of No. 64, as given in the solutions and you even go as far as calling the move 1. R-R5 "a double failure". Let us see how you can be so certain. You still maintain that 1. P-Q8/Q is the best of all. But what if Black answers 1. — N-K3 instead of 1. —, N-KB4? You should have seen this yourself!

The solution of No. 64 is excellent. Sorry that you didn't even find the most important variation. Now study the following carefully: 1. R-R5 (there is no other possibility)

a. 1 —, N-K1; 2. PxN/N mate.
b. 1 —, N-B4; 2. NN3-K4 mate.
c. 1 —, N-K3; 2. NB5-K4 mate.
d. 1 —, NN1xP; 2. NxN mate.
e. 1 —, NN2xP; 2. NxN mate.

Now you can see that the Knights do the work, which you didn't want to accept. Exactly this is the special character of the problem. There is only one exception, namely 1 —, P-K2 or K3; 2. P-Q8/Q mate. Now we close with the move that you had chosen as the keymove. In the future, Evert, think first, and write your letter later.

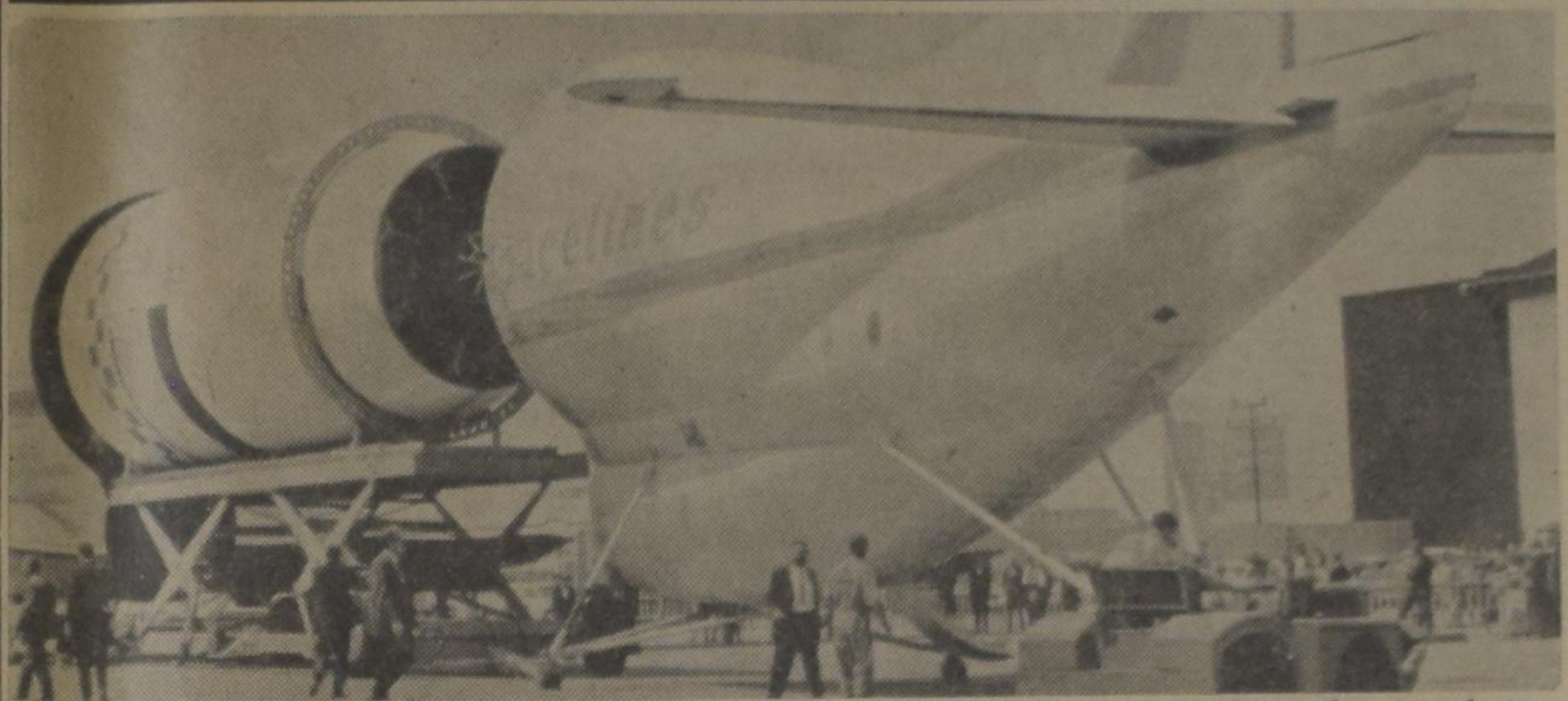

The U.S. Air Force uses a new method for the transportation of big rockets from the manufacturing plant to the launching place. When such a rocket is ready for transport, a Boeing Stratocruiser is flown to the factory. There it is "cut" into two, the rocket is placed into (that is in between) the Boeing. Then the plane is put together and flown to the launching place. At arrival the Boeing is taken apart again.

Number Fifty-two of a Series

Liberation !

by Ineke Parlevliet

May 9th, 1945.

Tuesday passed, it was a dull and boring day. The Allies had not come to Waterdam as yet. It was said that Tommies had been seen on the outskirts of the village, but this was not what the Waterdammers were waiting for. The people were allowed to be outside again from 6 a.m. till 11 p.m., but the Germans had warned that no irregularities would be tolerated. In view of the trouble and commotions of the previous day, the citizens behaved like good, obedient children. No one felt the urge to work. All there was left for them to do was to wait and wait, impatiently and anxiously. The next day tension increased. Rumours had it that today the Allies would come for sure. No one able to walk remained at home, afraid to miss the great spectacle for which everyone had waited for for years. The streets were crowded with people. However, it seemed as if again their fervent wish would not be fulfilled. It was past five o'clock now and it was very unlikely that the conquering army — or at least a part of it — would enter and liberate Waterdam so late in the day. A few people drifted off towards home. Supper had to be made and the smaller children became tired and cranky.

Then suddenly it echoed through the Main Street: "They're coming! They're coming!"

The words worked like a magnet. From all directions Waterdammers ran to the centre of the village, peering towards the far end of the street and craning their necks in an attempt to spot their liberators as soon as possible. One of them was Mrs. van Dongen. Friends had invited her and her husband to watch the arrival of the Allies from the balcony of their home on Main Street, but Mrs. van Dongen had refused this very kindly, but firmly. "I would rather be in the street, just like everyone else," she had said, but only her husband could guess her reason for this. When the shouts that the Allies were coming filled the streets, Mrs. van Dongen had pushed her way through a thick row of people and had managed to reach the front line, disregarding the dirty looks and nasty remarks of the people whom she had pushed aside. Mr. van Dongen had been unable or perhaps unwilling to follow her example and stood several rows behind her. The Main Street with its stores, banks and houses ended in a curve and all faces were turned towards this direction as at any moment now the approaching Allies could be seen. Suddenly people close to the bend started to cheer with such an enthusiasm that within seconds everybody along the street joined in. A thundering ovation welcomed the first Allied tank which appeared around the corner. The tank was followed by many others. Slowly and victoriously they drove towards the heart of the village. Tanned and healthy looking soldiers with red or black barets, some wearing a moustache, were sitting on top of the tanks and waved spontaneously at the cheering, jubilating mass of people.

The tanks rolled on, one after the other. The Dutch police had great difficulty to keep the people off the road. Not one German soldier was to be seen. The first tank came to a halt in the middle of Main Street, just opposite the German Headquarters. Several officers sprang off the tank and disappeared into the building, where above the door the despised swastika flag was still hanging. A few minutes later a German soldier quickly removed the flag, hoping that the citizens would not notice this embarrassing and humiliating action.

But of course they did and again a tumult of happy shouts and cheers rose up. However, when shortly after an English and Dutch flag were flown off the building, the ecstasy and excitement of the Waterdammers reached beyond all limits. To see the Dutch flag again, in the brotherly company of the English one, flowing from this official village-hall exactly like five years ago, was for many people more than they could bear. Many were moved to tears and even more than the Allied tanks and soldiers these two flags symbolized the liberation of their dear village and country.

In the meantime the other tanks had stopped also and when soldiers started to throw cigarettes and chocolate to the people, the police were no longer able to withhold the crowd. Men and women, boys and girls, even small children stormed at the tanks as if they had never seen an English soldier before. Well, indeed they had not. "Welcome, Tommies!" they shouted, but soon it was learned that the soldiers were not Englishmen, but Canadians. The people were even more impressed, and did not fail to inform the other Waterdammers about the nationality of their liberators. Bouquets of flowers rained down on the tanks, pictures were taken, songs sung and the whole street swelled and waved like a turbulent sea with shout and laughter, happiness and joy.

When the first tank had stopped, Mrs. van Dongen started to walk in front of the rows of people towards the coming tanks. Although being very happy that the liberation had finally become a fact, she had her own private reason to meet these Canadian soldiers. Only one thought occupied her mind: Would they know anything about John? As soon as she was given an opportunity, she would attempt to accost one of the soldiers and find out. But after all Mrs. van Dongen was no longer twenty years of age and it seemed rather silly to her and without doubt to other people as well if she climbed a tank like so many young girls did. The soldiers were so busy receiving the various forms of welcome from the population that they did not have an eye for Mrs. van Dongen. She rushed on, hoping that perhaps her chance would come when the last tank came to a stop. Her nerves were on edge for a reason she could not explain, but her intuition told her that now the day had come that she would learn news about John. She had felt for many weeks that the liberation of Waterdam would bring a special message to her and her family. She had tried to reason with herself that it was almost impossible for John to get into contact with them or to send them a sign of life on the same day that they would be freed by the Allies. Maybe days or weeks later, yet, but not right away. That would be more than a coincidence. If he was alive . . . She had been praying for that, hoping, worrying, but she had never felt the certainty in her heart that he was alive and she knew all too well that her husband was not convinced either in spite of his encouragements. The only thing she knew was that today, perhaps within an hour or so, she would finally learn the truth about John; whether the news was good or bad, at last she would know . . .

The last tank had come around the corner and like a pair of huge pinchers the thick rows of people on both sides of the street now closed the file of tanks by forming half a circle behind the last one. Mrs. van Dongen ran on. She had built her hopes on the soldiers of this last tank. With no other tank behind them it would be easier for them to talk to her.

And then suddenly Mrs. van Dongen felt a terrible pain in her heart. For a moment she closed her eyes . . . it must be her nerves playing up . . . her imagination was carrying her away. She looked again at the soldiers on the last tank. They were all seated, except one, a rather young man, who was looking around as if he was searching for some one. It could not be . . . it could not be . . . Mrs. van Dongen felt how her legs gave away. Her heart seemed to stop and all her blood was drained from her face. "I'm going to faint," she thought desperately. "Hold on!" She managed to get hold of herself and then as if in a trance, she started to run again. Her mouth formel the words "John! John!", but no sound came out of her lips. Yet the young soldier on the tank must have heard her. He turned around, took a deep breath and then he yelled with a deep, hoarse voice: "Mother!" Almost instanteneously he jumped off the tank and a moment later he held his mother in his arms.

The bystanders looked on, not comprehending what was going on and who this soldier and middle-aged lady was. Then they recognized Mrs. van Dongen, but it took them much longer to realize that this broad and tanned soldier with his khaki uniform, red baret and stengun was the youngest son of the van Dongens, who had left high school only a year ago. But it was John, bigger, taller and a grown-up man instead of a schoolkid. He was hailed and cheered by the crowd around him as if he had liberated Waterdam all by himself. The Waterdammers were more than proud. Which village or city could boast the fact that one of their citizens belonged to the Allied Army and had personally freed his home town?

They admired John's uniform, his badges, his healthy looking appearance and most of all his English when he said to his friends on the tank: "Say, boys, this is my mother! What do you think of her?" The soldiers immediately took action and before Mrs. van Dongen realized it, she was pulled on top of the tank, very much against her will as she was still crying hot tears of which she appeared to have quite a supply. John, with his arm around her, whispered: "Save your tears for home, Mom! I've told the boys that you are the bravest mother in the world, so don't put me to shame!"

Mrs. van Dongen laughed through her tears and then with her old, resolute determination she wiped the tears off her face and took part in the festivities on top of the tank. Bars of chocolate, chewing gum and even packages of cigarettes were presented to her by the boisterous and spontaneous Canadians, who soon called her "mother" like John did.

"I still can't believe it . . ." Mrs. van Dongen said over and over again. "I've been so terribly afraid that something had happened to you . . . And now this . . . If I had only known that you were alive, I would have been more than grateful and now you are siting right beside me . . . God has given us things we did not even dare to pray for. I have no words for it. It's too wonderful. And you look so healthy, John!"

"I'm fine, mother. I've never felt better in my whole life. How are things at home? With Dad and the others?"

"We are all fine, too, John. We've had quite some experiences, but you must have had the same. Dad has been picked up, but came home again. I want to look for him. I lost him in the crowd and he was just as anxious as myself to hear something about you."

"I'll go with you, Mother. Together we'll find him in no time." John was right. The Canadianized John was an object of interest and within fifteen miutes not only Mr. van Dongen was found, but all the members of the family. After a while they went home together, John carrying Cathy on his shoulders as if she were still a toddler, but Cathy enjoyed it tremendously and for the second time in a matter of a few days she felt very important, be it that she preferred to be carried around by a "Canadian" brother than to be shot at by some laughing German soldiers.

That night stories were told in the van Dongen's home. Bart, who had moved back the previous day to his own parental home, had of course learned that John had showed up as the liberator of Waterdam and had come over to the van Dongens to welcome John and to verify "his reliable source", which had supplied him with more details about John's whereabouts during the last eight months.

"They told me that you were shot in your arm when you tried to swim across the Rhine and that you were lying for days in a ditch before the Tommies found you, is that true, John?", he asked.

"Now tell me first, Bart, who told you this. It sounds very interesting."

"Some people on our street. They had learned it from other people, who had been talking to some of your Canadian friends. Well, they should know of course . . . Right?"

"You'd better tell those people to take some English lessons first. If they indeed have been talking to the boys, they haven't understood two words of what they've been saying. I have never been shot in my arm and neither did I spend my time in a ditch. If I had done that, there wouldn't have been much chance for me to join the Allies. By that time the three army units would already have retreated."

"But how did you manage to reach the Canadian army? And how long did it take you?" Dick asked anxiously, but also with a touch of jealousy in his voice. It was not easy for him to swallow the fact this his younger brother was not only wearing a uniform, but also a weapon and that because of both he was admired and respected by amost every boy in Waterdam. Of course Dick was very happy that John was alive and at home, but at the same time things had turned out quite differently than he had anticipated. Dick had dreamt that when the Allies came, the Underground Forces and his especially would be introduced to their officers, to say the least, and that they would take a part in forming a new government immediately with the assistence of the Allied Forces. But today it had seemed as if there had never existed such a thing as an Underground group and except for two or three bigwigs of their village, of which he did not even know that they had been underground workers, there had been nothing to do or to say for his group. They were just as unimportant now it seemed as any man you might meet who had never dared to lift a finger against those miserable Nazi's. And to top it all off, his younger brother was in service of the conquering army, spoke English as if it were his native tongue and knew the officers by name. What was more: The officers knew him by name! John van Dongen, private, number whatever-it-was!

Dick's feelings were hurt and the great day of the liberation had become for him partly a day of disappointment. But Dick tried to console himself with the thought that tomorrow things would be different. Of course, there was so much to organize, that first thing in the morning he would be called to fulfil his duty again for his village and country. He managed to hide his hurt pride and disappointment for the others and was very eager to hear John's story.

(To be continued.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Forest, Ont., Kandidaat J. Hielema, die dit beroep heeft aangenomen.
te Niagara Falls, Ont., Kandidaat P. Mantel.
te Sarnia II, Ont., B. Nederlof te Edmonton III, Alta.
te Chilliwack-Agassiz, B.C. en te Blenheim, Ont., Kandidaat A.A. Van Geest.
te Dresden, Ont., Kandidaat J. Faber.
te Granum, Alta., Carl Toeset te Wellsburg, Iowa.
te Brooton, Minn. en Orangeville, Ont., Kandidaat Clarence Bisschop.

Bedankt
voor High River, Alta., G. Bouma te London, Ont.
voor Monroe, Wash., C. Tuininga te Ladner, B.C.

Aangenomen
naar Niagara Falls, Ont., Kandidaat P. Mantel.
naar Springdale (Bradford, Ont.) J. W. Van Stempvoort te Randolph, Wisc.
naar Strathroy, Ont. (tweede predikantsplaats) Kandidaat P. Breedveld.

REFORMED CHURCH

Beroepen
te Stoney Creek, Ont., Rev. G. J. Geurtsen, Lisbon, N.Y.

FREE CHR. REF CHURCH

Beroepen
te Chatham, Ont., J. J. Rebel van Haarlem, Nederland.

In Chatham, Ont., zijn samensprekingen gehouden tussen de Free Christian Reformed Church en de Canadian Reformed Church.

CANADIAN REF. CHURCHES

De gemeente Watford, Ont., heeft een voormalig kerkgebouw van de Anglican Church aangekocht aan Highway 22. Het eigen gebouw te Watford, dat voorheen als pastorie en kerk dienst deed, zal verkocht worden.

BRIEVEN UIT KLEIN AZIE

(Vervolg van pag. 6)

De mannen die water verkopen, hebben voor Turkse begrippen een vrij goede broodwinning. Er zijn dan ook waterventers, die er met paard en wagen op uittrekken en de huizen langs gaan om hun drinkwater te verkopen. Meestal komt deze persoon op gezette tijden en trekt hij zijn schoenen uit alvorens hij het huis betreedt. Daarna wast hij zijn handen in de keuken, waar de waterverversing plaatsvindt, neemt de urn en maakt deze van binnen zowel als van buiten schoon. Zijn verzegelde kan met twintig liter bronwater heeft hij bij zich en na het zegel verbroken te hebben, ledigt hij die met behulp van een slangetje, in de schone urn. Weer wast hij zijn handen en gaat daarna naar buiten om zijn schoenen aan te trekken. Eerst dan neemt hij het geld in ontvangst, dat slechts 2½ Lira is voor de geleverde twintig liter. De lezers vinden het misschien nogal omslachtig dat deze man bij elk huis zijn schoenen uit en aan moet trekken. In Turkije zijn de schoenen echter op een speciale manier gemaakt en wel met zachte en soepele contreforts. De meeste mannen lopen dan ook met het achterstuk van hun schoenen ingetrapt en dragen ze als muilen. Vooral ook bij het naar de Moskee gaan is dit weer gemakkelijk, want na het wassen van de voeten worden deze maar ten ruwste afgedroogd en kan men dus zonder al te veel moeite de schoenen weer aantrekken.

De primitievere mensen kunnen om financiële redenen zich de luxe van gekocht drinkwater niet veroorloven en lopen soms mijlen ver om zelf bij één of andere fontein hun drinkwater in oude blikken te gaan halen. Vaak ook is dit de taak der kinderen.

Istanbul — Verkoper van simits (ronde broodjes aan een stok geregen). Op de achtergrond Galatabrug en pijpen van boten die de Bosphorus bevaren.

Staan de Nederlanders bekend om het eten van aardappels, in Turkije wordt geweldig veel brood verbruikt. Geen wonder dan ook dat op straat overal mannen en jongens te zien zijn, die brood in verschillende vorm en smaak verkopen. Al schreeuwend trachten ook zij hun koopwaar aan de man te brengen. Eén van de veel verkochte broodjes zijn die met een soort maanzaad erop. Deze worden in de vorm van een ring gebakken en veel jongens hebben ze aan een stok gestoken. Dit heeft echter soms tot gevolg, dat ze op een onbewaakt ogenblik hiervan afglijden en de hele koopwaar of een deel ervan, op straat terecht komt. De verkoper treurt hier echter niet om, want één voor één neemt hij ze weer op, kust ze stuk voor stuk, om ze daarna aan het voorhoofd te drukken en ze weer op de stok te schuiven. Door dit gebaar heeft Allah hem zijn fout vergeven en kostbaar voedsel mag natuurlijk niet verloren gaan. De simits, zoals ze heten, worden nadien aan de komende en gaande man verkocht alsof er niets mee gebeurd is. Ze zijn dan ook werkelijk verrukkelijk en smaken altijd even goed. Bovendien moet je de zaken in het Oosten niet allemaal even nauw nemen, dan zou de vreemdeling het er niet lang uithouden.

Ook de melkboer sjouwt rustig met zijn ezel of paard door de nimmer haastende mensenmassa. Aan weerszijden van het dier hangen de bussen met melk, die per halve of hele kilo wordt verkocht tegen vrij hoge prijs. De veestapel in Turkije is klein en grasland schaars. Als het op een moment te druk wordt op het middendek der brug en baas en ezel zich in het nauw gedreven voelen, dan is er altijd nog wel een plaatsje over tussen de voetgangers op het trottoir. Hij is trouwens niet de enige die dit doet, want ook de taxi-chauffeur neemt meer dan eens op die manier de kortste en snelste weg.

Daar het merendeel der auto's uit taxies bestaat (ongeveer 95%, terwijl slechts plm. 2% van de auto's een privé eigenaar hebben en misschien de resterende 3% uit toeristen bestaat) gebeurt het nogal eens dat de voetganger zich hals-over-kop uit de voeten moet maken. Dit is echter een kwestie van wennen aan het verkeer! Door het grote aantal taxies in de gehele stad, die alsmaar toeterend zich over de wegen begeven, is het op de drukste punten vaak een oorverdovend lawaai.

Talrijk zijn de kraampjes met zoetigheden en al wat eetbaar is. De Turkse bevolking schijnt erg van eten te houden en dikwijls is het een teken van welvaart wanneer iemand er dik en goed doorvoedt uitziet. Dit immers betekent dat er geen gebrek is. Het doet wel een beetje vreemd aan wanneer er plotseling een driewielig karretje langs je heenschuift, waarin gebraden schapenkoppen al wiewegelend de mensen in het gezicht staren. Ik heb me nog eens extra omgekeerd of ik de inhoud van het wagentje wel juist zag. Later vernam ik dat het één der delicatessen is in Oosterse landen.

In de iets stillere wijken der stad zien we de kleermaker en schoenlapper gemoedelijk bij elkaar op het trottoir zitten, elk hun beroep uitoefenend. De passerende mannen knopen graag een praatje met hen aan of drinken onderwijl een glaasje thee, dat in één of ander klein winkeltje wordt klaargemaakt. Op een hangend theeblad (blad waarin drie of vier spijltjes zijn geschroefd die van boven door een ring bij elkaar worden gehouden) brengt de eigenaar of een bediende deze naar de klanten. Schoenpoetsers worden overal in de stad aangetroffen en in de buitenwijken vinden zij vaak veel werk bij de moderne apartment gebouwen. Geen vrouw schijnt ooit de schoenen van man of gezin te poetsen, de armen uitgezonderd natuurlijk. Deze lopen echter vaak op zulk beslijkt schoeisel, dat de kleur niet meer te onderscheiden is.

In de vroege morgenuren trekken de orthodoxe Moslem mannen op naar de Moskee, om daar met gebed de dag te beginnen. Over de hobbelkeien wandelen zij in groepjes voort, terwijl hier en daar voor een getralied raam het slaperige hoofd van een vrouw verschijnt die straks haar gebed op haar eigen gebedskleed thuis zal houden. De mannen dragen in hun handen een soort kralensnoer, dat veel aan de rozenkrans doet denken. Ook zij laten één voor één deze kralen door hun handen glijden om op die manier de gebeden te tellen. De Moslems gebruiken deze snoeren echter niet alleen in de Moskee, maar zitten of staan er practisch overal mee. Op zulke momenten heeft dit niets met gebeden te maken en wordt het louter uit verpozing of gewoonte gedaan. De gelovige mannen vervullen hun gebedsplichten trouw vijfmaal per dag. Het eerste tijdstip is reeds vroeg in de morgen vóór zonsopgang, terwijl zij om ongeveer tien uur voor de tweede maal ter Moskee gaan. Na de lunch volgt het derde gebedsuur, dat geleid wordt door de Hoca (de hoogste ambtsdrager die in de Moskee voorgaat). In de namiddag volgt dan nog weer een gebed en het laatste dat gehouden wordt en waarmee de Moslem zijn dag dus besluit, wordt vlak na zonsondergang gehouden. Hiermede wil de Moslem tevens te kennen geven dat zij geen zon-aanbidders zijn. Eenmaal heb ik zelf de middagdienst bijgewoond, die voor de Christen volkomen onbegrijpelijk is. Er bevinden zich uitsluitend mannen in de Moskee, die allen ongeschoeid zijn en een soort mutsje op het hoofd dragen. Ze liggen geknield met het gezicht naar Mekka, maken tijdens de ceremonie diverse buigingen, staan op zekere momenten weer op om daarna nog verschillende malen neer te knielen. Het geheel doet denken aan gymnastiekoefeningen. Van het geprevel en monotone gezang is niets te verstaan en alleen de insider weet waarschijnlijk de betekenis ervan. Het zijn allemaal teksten uit de Koran die opgedreund worden. Alvorens de mannen zich in de Moskee begeven, moeten zij zich wassen aan de fonteinen die daarvoor aanwezig zijn. Gezicht en hals, alsmede armen tot aan de elbogen en de voeten tot boven de enkels, krijgen een goede beurt en pas daarna gaan ze het bedehuis binnen. Vlak voor de ingang nemen zij dan eerst nog hun schoenen van de voeten, zodat er geen straatvuil op de met tapijten bedekte vloer van de Moskee komt. Kort voordat de gebedsuren aanvangen, verschijnt er op de trans van één der minaretten een omroeper. Deze zingt een paar verzen uit de Koran die inhouden dat Allah de gelovigen oproept tot zijn huis en voor gebed.

(Wordt vervolgd).

Springdale, Ont. Chr. Ref. Church is in need of

PULPIT SUPPLIES

for period 29 July till Sept. 8. Any minister or candidate passing by here, if interested, please contact A. Markus, R.R. 4, Bradford, Ont. Phone PR 5-2505.

MINISTERS

on vacation in the Lindsay (Kawartha Lakes) district, who are able to conduct the services of the Lindsay Chr. Ref. Church on August 11, 18 or 25, are invited to contact, John Wilms, 206 Lindsay St. S., Lindsay, Ont.

WHICH MINISTER

in this environment by that time, would be willing to preach for our congregation on one of the Sundays in the month of August? Please contact Mr. William Den Bok, 1402 Fisher Ave., Burlington, Ont.

BOEKEN!
KUNTZ & VANDERIET BOOKS
33A Haas Rd., Rexdale, Ont.
Vraagt onze Catalagus!

TEACHERS WANTED

Williamsburg Chr. School Soc. will be in need for

A PRINCIPAL AND A TEACHER

Please send applications to A. Oosterhof, secr., Box. 121 Chesterville, Ont.

Drayton Calvin Christian School is in need of

A PRINCIPAL and A TEACHER

for the grades 2 and 3. Please send your application to G. Lubberts, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

THE JOHN CALVIN SCHOOL OF STRATHROY, ONT.
(Five Rooms)
will be in need of a

TEACHER

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

ONE TEACHER

qualified, for grades 5b and 6, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

Vancouver Calvin Christian School is in need of an

ADDITIONAL TEACHER

for grade 2 and part of grade 3. Attractive salary, NUCS pension, medical insurance, and other fringe benefits. Please give complete information in the first letter to Mr. C. Pel, 1976 50th Ave., Vancouver, B.C.

The John Knox Christian School, Wyoming will be in need of a

TEACHER

for grade 1 and 2, commencing September 1963. Apply to: Wm. De Boer, R.R. 2, Petrolia, Ont.

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

WILLOWDALE CHRISTIAN SCHOOL
in
METROPOLITAN TORONTO
requires

TWO QUALIFIED TEACHERS

for primary grades. Ability to teach music is recommendable. Prospective applicants must not forget that Toronto is a very large city and what is more, it is a University centre, with nearly unlimited opportunities to increase academic and other educational standards.

Send applications to: S. Smilde, 367 North Taylor Mills Dr., Richmond Hill, Ont.

HELP!

We want to open a Christian School in September of this year. Still need a

TEACHER and PRINCIPAL

If you can come or know of someone who could help, please contact us.

CALVIN CHRISTIAN SCHOOL
CALGARY, ALBERTA

% F. Ruiter, 3335 Boulton Road, Calgary — Phone 289-5748

Van de Redactie

SASKIA VERKEERD VOORGESTELD

Tot onze spijt hebben wij in ons vorig nummer Saskia verkeerd aan onze lezers voorgesteld. Het hoofd boven haar artikel had natuurlijk moeten zijn "Onder de Schemerlamp". Per abuis is dat "Hi Neighbours" geworden.

Ter voorkoming van misverstand willen wij openlijk verklaren dat het niet in de bedoeling ligt Saskia vooralsnog onder haar Schemerlamp vandaan te halen.

•

GEEN FEUILLETON IN DIT NUMMER

Wegens het niet op tijd binnenkomen va nde kopij voor ons feuilleton "De Zilveren Trompet", kunnen we U deze week helaas niet laten meeleven met de problemen van Fay, Randall, Bruce en de anderen in Wharton.

Redaktie

Consistories.

Does the income of your Church stay below your budget?
More generous giving deepens the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER,
Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

Voor alle
Vloerbedekking, Jabo lopers en Textiel
JOHN'S CARPETS & TEXTILES
Phone NE 4-3202
2445 Glenwood School Dr.
BURLINGTON, ONT.

Schone buitenclosets in 10 seconden

Het is vlug, gemakkelijk. Slechts 10 seconden eenmaal per week. Dat is alles wat U nodig hebt met Gillett's Lye. Strooi eens per week een half blikje, gewoon formaat, Gillett's Lye in de put van het buitencloset. Het verdrijft de vliegen, vernietigt de inhoud en neemt de stank weg. Schrob van tijd tot tijd de zitting en de muren met een oplossing van 2 eetlepels Gillett's op een gallon water. Dit frist het houtwerk op, maakt het grondig schoon en doodt vele soorten bacteriën op aanraking. Voor dozijnen andere tijd- en geldbesparende wenken, gelieve men om een gratis 60 pagina's bevattende brochure te schrijven: Standard Brands Ltd., 550 Sherbrooke W., Montreal.

Hiemstra's Dry Goods
133 Niagara Street, St. Catharines, Ont. — Res. MU 5-0153
EXTRA VOORDELIGE AANBIEDINGEN:
6 Hollandse Luiers voor $3.25
DUTCH GROCERIES — SIGAREN — TEXTIEL — KOEKJES
TABAK
Het adres voor kwaliteit

Drukwerk nodig ?

Versta U dan met ons! Onze Nederlandse en Canadese ervaring stellen wij gaarne tot Uw beschikking. Onze drukkerij is ingericht voor zowel kleine als grote opdrachten. En onze prijzen zijn billijk.

GUARDIAN
PUBLISHING COMPANY LTD.
HAMILTON, ONT.

Corner Gage & Main
P.O. Box 312, Station B
Phone 547 - 1488
547 - 1489

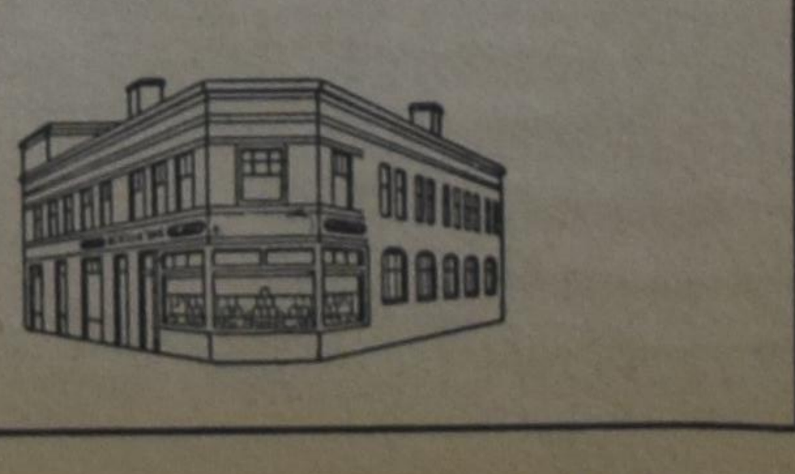

OTTAWA REPORT

Collision Course

OTTAWA — Prime Minister Pearson, rushing into action on legislation providing a loan fund for municipalities, stumbled embarrassingly over the bodies of several Provincial Premiers.

If the Prime Minister, in a moment of blindness, thought these were dead bodies, he was soon set right. The Premiers, led by Mr. Lesage from Quebec, leaped up and pounced upon him.

The result was that the legislation had to be delayed. Mr. Pearson had to call a Federal-Provincial meeting for July 26th to discuss this legislation and other matters which the Provinces believe concern them.

It was the second time the Government had stumbled in its short life span. It has recovered from its 'blunder budget' as opposition leader Diefenbaker called it, but at great cost in pubic confidence and esteem.

Its second fall, in the delicate and increasingly important field of relations with the Provinces, could be much more significant.

Most of the Provinces favour the Federal Government's proposal to establish a $400,000,000 loan fund for municipal public works. But, at this stage in Canadian Confederation, no Federal Government is going to mess around with municipalities, which are the creatures of the Provinces, without consulting the Provinces.

That's a clear lesson of the times we live in and, there was every reason to believe that Mr. Pearson had learned the lesson. The Liberal Government has shown itself extraordinarily sensitive to the aspirations of Quebec in the areas of language and culture.

Mr. Pearson's failure to consult with the Provinces on legislation which concerned them, was therefore, all the more surprising. His subsequent difficulties, particularly with Quebec, were therefore inevitable.

The Prime Minister's readiness to meet Provincial wishes, and to call a conference, is evidence of good faith. The demands of the Provinces are certainly not repugnant to Mr. Pearson or his Government. Far from it. The Government's lapse in consultation in its early days was certainly not what one had been led to expect from Liberal Party concepts of co-operative Federalism.

Mr. Pearson has been exceptionally tolerant and sympathetic even to the demands of Mr. Lesage who, for all his strengths, sometimes appears to be easily swayed by whatever winds happen to be blowing strongest in his Province at the particular time.

But he did falter badly in his failure, noted by other Provincial Premiers besides Mr. Lesage, to consult the Provinces on the municipal loan fund and other matters.

This attitude failed to take into account the prevailing mood in Canada. A fundamental change in Canadian Confederation appears to be taken place. It is doubtful that at least in the foreseeable future, any Federal Government will be able to act in provincially sensitive areas without at least the full consultation with the ten Provinces which make up the Federation.

This mood has been building for several years, but no previous Government has had to face it so directly. The very fact that Mr. Pearson's Government is a new one required a new approach to relations with the Provinces.

For many years now, the Provinces have been denied the full authority and financial resources they need to do what is required of them.

At the moment, quite apart from the turbulence in Quebec, there is a general surge towards provincial autonomy in most Provinces. This may even be considered historically appropriate. In a Federation, there is always tension between the two levels of Government, and this has been true of Canada.

At the moment the Provinces are on the upswing. Their needs — in education, highways, health, and industrial development — are paramount today.

It may be noted in passing that, while the Quebec Premier is the chief spokesman for these needs, he frequently expresses the views of many other Provincial Premiers.

This Provincial upsurge cannot be denied by any Federal Government today, let alone a minority Government. The strength of Provincial leadership attests to this, and is of course largely responsible for the new and important Provincial influence on the Government.

Lesage in Quebec, Robarts in Ontario, Bennett in British Columbia, Manning in Alberta, Roblin in Manitoba — these are able men in any company. They represent three-quarters of the total population, and do it in a way that obviously finds favour with most of their people. The other Premiers, Robichaud, Lloyd, Stanfield, Shaw, Smallwood are also men of stature.

This is a fact which Mr. Pearson apparenty lost sight of, at least momentarily, in the early days of office. The conference he has called to discuss specific Federal legislation is unusual and it will be followed by other conferences.

Federal Governments in the past have not deigned to call in the Provinces for such discussion. It marks a new approach to Federal-Provincial relations, an approach demanded by the Provinces themselves.

This may signal an end to the system whereby the Federal Government and the Provinces blithely go their seperate ways until they inevitably collide.

It may signal the birth of permanent organisms for dealing with Federal-Provincial problems. Mr. Pearson is known to be thinking along these lines. He may be thinking even more seriously about it after his initial brush with the power of the Provinces.

TELEVISIE VAN DE OLYMPISCHE SPELEN

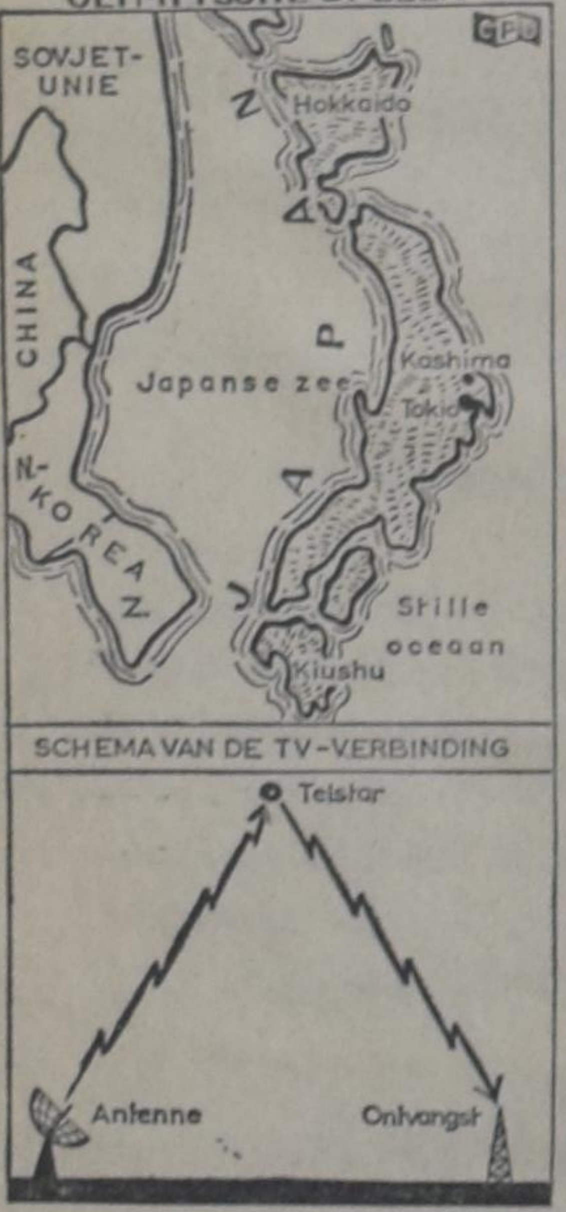

WERELDTELEVISIE VAN DE OLYMPISCHE SPELEN

Het plan voor de wereldtelevisie van de Olympische Spelen is gereed. De Spelen worden volgend jaar in Tokio gehouden. In wereldtelevisie zal men het evenement uitzenden. Dit wordt mogelijk gemaakt door de bouw van een enorme antenne in Kashima. Deze antenne heeft een diameter van 30 meter en een gewicht van 4000 ton. Via de Telstar-satelliet zullen de uitzendingen over heel de wereld gaan. Er wordt reeds een centrum gebouwd voor dit doel. In dit centrum komt o.a. een installatie om satellieten automatisch op te sporen. Hoewel er nog heel wat werk moet worden verzet zal een en ander nog op tijd voor de Spelen in Tokio gereed zijn.

CANADEZEN WINNEN NEDERLANDSE BEURZEN

De vijf Canadese winners van de door de Nederlandse regering beschikbaar gestelde beurzen zijn: Jack Abrahamse van St. George, Ont., die muziek zal studeren aan het Conservatorium te Utrecht; Lorne Braun van Toronto, Ont., voor radio-astronomie aan de universiteit te Leiden; Harry Cook van Vancouver, B.C., voor zoölogie aan de universiteit te Amsterdam; Willis Hoare van Winnipeg, Man., voor kunst aan de Academie voor Beeldende Kunsten te Amsterdam; en William Kamphuis van Kingston, Ont., voor hydraulics aan de Technische Hogeschool te Delft.

EEN GEHUWDE R.K. PRIESTER

Een vijfenvijftigjarige voormalike predikant van de Nederlandse Hervormde Kerk heeft van de Paus toestemming gekregen om als Rooms-Katholiek priester te worden gewijd. Hij is (Ds.) Loos, die in 1933 werd bevestigd als predikant van de Hervormde Kerk. In 1955 ging hij over tot de Rooms-Katholieke Kerk. Zijn vrouw en zijn twee zoons, resp. 23 en 24 jaar oud, zijn eveneens overgegaan tot de R.K. Kerk. Zijn getrouwde dochter echter blijft protestant.

Gee Whiz

It rather makes sense
to change your name,
When an unpleasant word
sounds just the same.
Gee, don't call me Wiepie,
but Johnny I say.
Wieb sounds like crying,
now I'm Johnny I pray.
Gee, don't call me Riek,
my name is now Chris,
You see, because reek
a little smelling is.
Gee, don't call me Mien
and surely not Mienie.
For Mien sounds like mean
and I act not that meany.
But what shall we do now
with Jesus' *name?*
Does Je-*sus and* Gee *not*
sound much the same?

Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)
Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks. 1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office EM 6-4090.
After 5 CR 8-3253

AIR — SEA — LAND
World-Wide Travel Service
GUIDE TRAVEL BUREAU
G. DENHARTOG
39 King Street, Box 733
AYLMER, ONT.
Phone 1152
Res. address:
81 South Street. Phone 1152.

Holland Construction Co.
Wolverton Rd.
GRIMSBY, R.R. 1
Phone
WH. 5-4012
Speciaal in Greenhouse Constructie
en aanbiedingen van nieuw cedar of
redwood materiaal voor zelfbouwers,
tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.
KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

Alle goede dingen in drieën
- **De Nederlanden** van 1845
- The Commercial Life Assurance Co.
- The Halifax Insurance Co.
(Canada's **oudste** verzekeringsmaatschappij)
Bij deze **3**
bent U voor **al Uw Verzekeringen** veilig onder dak
Hoofdkantoor: 1303 Yonge St., Toronto. Tel. 924-7311
WIJ HEBBEN WEER EEN AANTAL LEUKE BOUWPLATEN IN VOORRAAD ! !
Wilt U er gaarne een GRATIS voor Uw kinderen ontvangen! Zendt dan omgaand Uw naam en adres aan: Commercial Life, 1303 Yonge Street, Toronto.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

ROME EN DE REFORMATIE (Boeket-reeks)
De Reformatie van de 16e eeuw ligt in het grijze verleden. Daar is nu een keer, zo zeggen velen, een grote kloof tussen Rome en de Reformatie. Het is een afgesloten geheel en men hoeft over eenheid niet meer te denken. Toch moet er een poging blijven bestaan tot het voeren van een eerlijk gesprek tussn de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie. Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over dit alleszins belangrijke onderwerp.

OP DE MAN AF. (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen. In dit boekje zijn toespraken opgenomen welke Ds. Jager heeft gehouden voor de N.C.R.V. en de I.K.O.R. Het is zeer interessante literatuur.

VERLEIDENDEGEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.